

บทนำ

ความลับดำมืดมักจะซุกซ่อนอยู่ในยามราตรีเสมอ...

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมสูทสีดำวางโทรศัพท์ลงหลังจากจบการสนทนาคัดแนะสถานที่นัดหมายกับคนของเพื่อนที่ฝาก ‘ของล้ำค่า’ บางอย่างมาให้

“เตรียมรถด้วยเผิง” เจ้าของเสียงเข้มสั่งคนเก่าแก่ของพ่อ ที่ดูแลเขามาได้ร่วมสิบปีแล้ว นับตั้งแต่มาลงทุนเปิดกาสิโนที่นี่

“ครับ” ชายวัยกลางคนรับปากและล่าถอยออกไป

จนกระทั่งใกล้ถึงเวลานัดหมาย เผิงกลับเข้ามาอีกครั้ง ใบหน้าของคนเก่าแก่ไม่สู้ดี จนเจ้าหน้าที่ต้องออกปากถาม

“มีอะไร”

“มีผู้หญิงคนหนึ่งฝากของไว้ให้คุณหลางที่ทำเรือครับ แล้วเธอก็กลับไปเลย ตอนนี่ยังหาตัวไม่เจอ” เผิงส่งซองเอกสารให้ เป็นซองว่างๆ ที่ไม่จำหน้าซอง

ดวงตาคมดูเป็นประกายวาววับขึ้นมาทันที เขาไล่สายตาไปยัง ‘ราย

ชื่อ' ที่เอาออกมาจากในซองและเก็บไว้้อย่างมิดชิด พอดีกับที่เพื่อนๆ ติดต่อกัน ผ่านโปรแกรมวิดีโอคอลเข้ามา แล้วก็ต้องขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินสิ่งที่เพื่อนพูด

คนที่ อัลเบอร์โต อะลอนโซ เจ้าพ่อนักค้าอาวุธสงครามแห่งยุคส่งมาหาเขาคือ เปมิกา รามิเรซ พี่สาวของ ราม รามิเรซ เพื่อนอีกคนในกลุ่ม

มาเพียหนุ่มปิดโปรแกรมทันทีที่คุยเสร็จ แล้วจึงเรียกเฟิงเข้ามาถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด “ผู้หญิงที่เอาของนี้มาให้ฉันหน้าตาเป็นยังงัย”

เฟิงติดต่อกันไปที่ท่าเรือ ไม่นานภาพของผู้หญิงคนนั้นก็ถูกส่งมาที่เกาะไมใช่ เปมิกา รามิเรซ!

“ตามล่าตัวผู้หญิงคนนี้มาให้ได้!” เจ้าของเสียงข่มออกคำสั่งทันที รอให้เฟิงออกไปแล้วจึงก้มลงมองรายชื่ออินเทอร์เน็ตโพล หรือตำรวจสากลผู้รับผิดชอบคดีอาชญากรในความมืด เดอะดาร์กแฟนทอม ที่อยู่ในมือ

คนส่งเอกสารไม่ใช่คนเดิม รายชื่อพวกนี้ถูกสลับเปลี่ยนหรือเปล้าก็ไมรู้ และอีกสิ่งที่เขาสงสัยคือ...ฝีมือใคร!

๑

แถบปา

คนมากมายหลังไหลเข้ามาในฮ่องกง เพื่ออะไร...

บ้างก็มาไหว้พระเสริมสิริมงคล ขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ขอให้งานดีขึ้น ตำแหน่งก้าวหน้า มีเพื่อนดี มีคู่ครองดี โดยเฉพาะอย่างหลังนี่หนักเลย ใจคอไม่มีใครคิดจะหาเอง หวังอาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ล้วนๆ

แต่ขอโทษ...นางสาวปทุมนิมาคนนี่ไม่ใช่คนงมงาย

เธอก็แค่...ท้อแท้หมดศรัทธาในตัวเอง

แล้วก็...คนที่แอบชอบมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยหนีไปเรียนไกลถึงต่างประเทศ

เธอก็แค่...เหนื่อยกับชีวิต

แล้วก็...

สิ่งศักดิ์สิทธิ์เจ้าขา...ส่งอัศวินขี่ม้าขาวมาให้ไหมที

หญิงสาวก้มหัวไหว้พระปลกๆ ขอพรพระใหญ่เทียนถานบนเกาะลันเตา ยอมนั่งกระเช้าแสนน่าหวาดเสียว เพราะจะขึ้นรถม้านชาก็เวียนหัวจนอาเจียนแล้วอาเจียนอีก ที่ทำทั้งหมดก็เพียงเพราะต้องการมาขอพรในที่

ที่ได้ชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ไกล่ชิดสรวรสวรรค์ที่สุด ไขว้เสร็จไม่พอ ต้องแบมือ
ขอแล้วลูบหัว ไม่อย่างนั้นถือว่าขอไม่สำเร็จ

เห็นไหม...ปฎินิมาไม่ใช่คนงมงายเลยสักนิด

หลังจากไขว้พระที่ลานวงกลมล้อมรอบด้วยธงหลากสีสั้น ปลิวไสว
ไปตามแรงลมด้านล่างเสร็จแล้ว ก็ถึงเวลาไกล่ชิดสรวรสวรรค์เสียที หญิงสาว
ฉายเดี่ยวเดินขึ้นบันไดเกือบสามร้อยขั้นไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน สายลมแรงทำ
ผมเผ้าที่ปล่อยยาวสลวยปลิวกระจาย ความชื้นในอากาศทำให้ผมเริ่มเปียก
สภาพคนสวยละม้ายคล้ายลูกแพะแรกคลอดเข้าไปทุกที

แล้วเพิ่งจะขอพรหาเนื้อคู่มาช่วยเยียวยาจิตใจ...สารรูปแบบนี้คงหา
ได้หรือ

ปฎินิมาถอนหายใจ ในที่สุดก็ลากสังขารอวระยะสุดท้ายในวัย
ยี่สิบห้าปีขึ้นมาถึงบันไดขั้นสุดท้าย หญิงสาวหอบหายใจแรง หน้ามืดจน
แทบจะหัวทิ่ม ดีที่มีมือหนาแข็งแรงของใครบางคนรั้งต้นแขนไว้เสียก่อน
ปฎินิมาหันไปมองทันทีตามสัญชาตญาณ

ผู้ชาย...หล่อด้วย!

หนุ่มร่างสูงใหญ่ ใบหน้ามีเค้าผสมผสานระหว่างเอเชียกับยุโรป จมูก
โด่งเป็นสัน เธอไม่รู้ว่ดวงตาของเขาเป็นอย่างไรเพราะซ่อนอยู่ใต้แว่น
กันแดดแบรנדดัง เขาพูดกับเธอด้วยเสียงสุภาพ

“ระวังด้วย”

หัวใจดวงน้อยของปฎินิมาเต้นแทบไม่เป็นจังหวะ เขาเดินจากไปแล้ว
แต่หญิงสาวยังยืนยิ้มเคลิบเคลิ้มอยู่ตามลำพัง เขาหล่อมาก...อยากได้เหลือ
เกิน ถ้าทำได้คงเข้าไปสิงร่างเขาแล้วละ

หรือว่า...นี่คือคนที่พระท่านประทานมาให้เพื่อให้ลืมคนที่เคยแอบ
ชอบ หน้าตาของเขาคอนนั้นเป็นอย่างไร เธอจำไม่ได้แล้ว

หญิงสาวลอบยิ้ม ไขว้พระใหญ่แล้วก็เดินไขว้พระขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์
และถ่ายภาพบรรดารูปปั้นเทพธิดาถวายดอกบัวสักการะพระพุทธรูปนสรวรสวรรค์

รอบๆ บริเวณไปพลางแอบดู ‘เขาคอนันท์’ ไปพลาง จนกระทั่งเขาเดินลงจากเขาไปพร้อมกับผู้ชายหน้าเหลี่ยมอีกสองคน

คงไม่ใช่เนื้อคู่เธอแล้วละ!

หญิงสาวคิดอย่างปลงๆ เดินเล่นรับลมอยู่รอบองค์พระอีกสักพักแล้วเดินลงไปกินอาหารฟรีที่โรงเจตรงวัดโปหลินที่อยู่ด้านล่าง ตรงข้ามกับองค์พระ ซึ่งเมื่อลงมาถึง เธอก็ไม่เจออัศวินขี่ม้าขาวของเธอแล้ว จึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ ลืมเรื่องหนุ่มหล่อไปเสีย แล้วหาวะไรกินดีกว่า

บริเวณด้านล่างองค์พระยังมีสายลมแรงพัดอย่างต่อเนื่อง ปุณนิมาเดินออกจากโรงเจที่วัดโปหลินมาไหว้พระ แล้วเดินเล่นไปเรื่อยๆ เจอนักท่องเที่ยวมากมาย รวมทั้งทัวร์จากประเทศไทยด้วย แต่เธอแสร้งพูดภาษาจีนใส่แล้วเดินออกมา หญิงสาวยกกล้องดีเอสแอลอาร์ของตัวเองขึ้นบันทึกภาพองค์พระใหญ่และบรรยากาศบนลานวงกลมหน้าองค์พระอีกครั้ง ก่อนจะอำลาสถานที่ขอพรที่ดีที่สุดในโลกไป

หญิงสาวเดินมาที่หมู่บ้านนองปิงอีกครั้ง แล้วเดินเข้าร้านกาแฟชื่อดังที่มีสาขาอยู่ทุกซอกทุกมุมของโลกใบนี้ สั่งชาเขียวนมเพิ่มวิปครีมฟูฟ่องมานั่งมองผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมา ละเลียดชาเขียวและวิปครีมแบบไม่แคร์แคลอรี น้ำตาล ไขมัน และคอเลสเตอรอลที่จะตามมาแม้แต่น้อย จนกระทั่งเหลือบไปเห็นหนุ่มลูกครึ่งคนเดิมและผู้ชายอีกสองคนกำลังเดินผ่านไปอย่างเร่งรีบ ท่าทางเหมือนกำลังตามหาใครอยู่ แต่เธอก็บันทึกภาพพวกเขาได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน

‘มากับผู้ชาย... น่าคิด’

คิดแล้วก็หัวเราะอยู่คนเดียว รู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้แน่ พวกเขาไปแล้ว ปุณนิมาจึงนั่งเขັกรูปในกล้องแล้วเก็บของ เดินกลับไปขึ้นกระเช้าแล้วกลับไปที่พักที่อยู่ในย่านมงก๊ก ผังเกาลูน กว่าจะถึงก็มีมืดแล้ว ออกจากสถานีรถไฟใต้ดินมาได้ ที่แรกที่ตรงเข้าไปคือร้านอาหารที่อยู่ใกล้โรงแรมที่สุด แล้วสั่ง

อาหารขึ้นไปนั่งกินบนห้อง

การมาเที่ยวคนเดียวไม่เคยอยู่ในหัวของปฎนนิมาเลยสักนิด แต่จะทำอย่างไรได้ ช่วงนี้เธอรู้สึกว่พระศุภร์เข้าพระเสาร์แทรกจริงๆ มีแต่เรื่องไม่หยุด ทั้งที่ทำงานและเรื่องส่วนตัว พอสบโอกาสก็ลัดฟ้ามาให้ว่พระที่นี้เลย ไม่ได้ปรึกษาใครก่อนทั้งสิ้น จนเพื่อนที่ทำงานพาร์ทไทม์ด้วยกันบางคนยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้เธออยู่ที่ไหน เพราะเธอไม่ชอบเล่นโซเชียล ไม่ชอบบอกใครต่อใครว่าไปไหน อยากบอกก็บอกเองนั่นละ

หญิงสาวสะบัดรองเท้าผ้าใบคู่เก่งกระเด็นไปคนละมุมห้อง ล้างหน้าล้างตาแล้วก็เปิดโทรทัศน์ดูข่าวไปเรื่อยๆ พร้อมกินอาหาร เห็นภาพข่าวอาชญากรหน้ากากดำหรือ เดอะดาร์กแฟนทอม อาชญากรสงครามที่ค้าขายอาวุธให้ผู้ก่อความไม่สงบในบางประเทศแถบยุโรปตะวันออกและในตะวันออกกลางถูกจับได้ที่สเปน แต่เธอไม่ใคร่ปักใจเชื่อนัก จะถ่ายขนาดนั้นเลยหรือ ในเมื่อตามจับมาตั้งหลายปี

ปฎนนิมาอดเปลี่ยนช่องไปดูซีรีส์จีนย้อนยุค แต่ก็ไม่ได้สนใจดูเท่าที่ควร เพราะยังยุ่งกับการเช็คภาพในกล้องแล้วโอนถ่ายลงแมคบุ๊กที่นำมาด้วยแล้วค่อยๆ เลื่อนดูทีละภาพ

ภาพที่หญิงสาวบันทึกเริ่มตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบลงสนามบิน ภาพคุณลุงคนขับแท็กซี่ที่หันมาหัวเราะกับเธอทั้งๆ ที่คุยกันแทบไม่รู้เรื่องเพราะเธอฟังไม่ทัน ภาพเรือมากมายที่จอดอยู่ระหว่างที่เธอขึ้นสะพานข้ามมาฝั่งเกาลูน ภาพพนักงานต้อนรับที่ยิ้มให้ ภาพคุณป้าร้านอาหารข้างๆ โรงแรมที่กำลังยกอาหารมือแรกในช่องกงมาให้ แต่ละภาพล้วนทำหน้าที่บันทึกความทรงจำไว้ แต่แน่นอนว่าไม่มีภาพไหนชัดเจนเท่าภาพที่อยู่ในสมอองของเธอแน่นอน

พอนั่งไปนานๆ ก็เริ่มหิวอีกจนได้ หญิงสาวปิดแมคบุ๊ก คว่ำกระป๋องสะพายแล้วสวมรองเท้าแตะง่ายๆ เดินออกจากห้องไปร้านสะดวกซื้อที่อยู่เลยร้านอาหารไปตรงโค้งถนนเล็กน้อย บริเวณหน้าโรงแรมมีดีไปหน่อย แต่

ก็มีคนเดินผ่านไปผ่านมา คนแรกที่เราเห็นคือหญิงสาวชาวตะวันตกร่างบอบบางคนหนึ่งที่มีสวมเสื้อโค้ตสีครีม เอาสองมือซุกไว้ในเสื้อแล้วเดินอย่างเร่งรีบราวกับกำลังหนีอะไรบางอย่าง

หญิงสาวขมวดคิ้ว เพราะจำได้ว่าผู้หญิงคนนี้พักโรงแรมเดียวกับเธอวันแรกที่เข้ามาเช็กอินผู้หญิงคนนี้ก็ออกมาจากห้องที่อยู่ตรงข้ามห้องเธอพอดี ปุณนิมาไม่รอช้า รีบเดินเข้าไปหาเพราะเห็นท่าทางฝ่ายนั้นไม่ดีเลย

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ” ปุณนิมาถามด้วยความเป็นห่วง

คนถูกถามอึ้งนิดๆ จับมือเธอแน่นแล้วทำเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พูดอะไรออกมา ทั้งยังน้ำตาไหลออกมาอีก

“คุณคะ”

“ไม่มีอะไรค่ะ” สาวชาวตะวันตกคนนั้นบอกแล้วเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้า “ฉันต้องไปแล้ว รีบกลับที่พักแล้วกันนะคะ ข้างนอกมันอันตราย”

“คุณจะกลับแล้วใช่ไหมคะ”

“ฉันจะไปหาอะไรกินนิดหน่อย”

“ไปด้วยกันไหมคะ” ท่าทางของผู้หญิงชาวตะวันตกคนนั้นดูไม่ดีเลย ปุณนิมาเลยอดถามไม่ได้ อย่างน้อยเธอก็อยู่เป็นเพื่อนได้ แต่เหมือนฝ่ายนั้นจะไม่ต้องการ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันอาจจะไม่สบายนิดหน่อย” พูดจบแล้วหญิงสาวคนนั้นก็เดินแยกออกไปทันที

ท่าทางของสาวชาวตะวันตกคนนั้นทำให้ปุณนิมาไม่อาจจะสลัดความสงสัยไปได้ เธอเดินตามไปช้าๆ คิวักโทรศัพท์มือถือถือออกมาเตรียมพร้อม แสร้งทำเป็นกดเล่นไปเรื่อย ทว่าความจริงแล้วเธอเปิดกล้องไว้ต่างหาก

ปุณนิมาเดินตามไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นเดินเข้าไปในร้านอาหารแล้วจริงๆ ก็โล่งใจ เมื่อไม่มีอะไรแล้วเธอก็จึงเดินย้อนกลับไปที่ร้านสะดวกซื้อ ได้ขนมปังและน้ำอัดลมสมใจอยากแล้วจึงตรงกลับโรงแรม แต่ตอนนี่เองที่สังเกตได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง

อยู่ๆ ไฟฟ้าก็ดับพรึ่ไปราวๆ สามช่วงตึก หญิงสาวตัวแข็งพร้อมๆ กับความโกลาหลที่บังเกิด ดีที่มีแสงไฟจากหน้าต่างที่ผ่านไปผ่านมาทำให้มองเห็นทางได้ ปุณนิมาไม่รอช้า รีบเดินกลับที่พักทันที กระนั้นก็ยังม่แก็ใจนึกถึงสาวชาวตะวันตกคนนั้น ปุณนิมาจึงรีบสาวเท้าไปยังร้านอาหารที่เลยจากโรงแรมไป

หน้าร้านอาหารแห่งนั้นก็เสียบราวกับไม่มีคนอยู่ ปุณนิมาถามถึงผู้หญิงชาวตะวันตกคนนั้นก็ได้ความว่าออกไปแล้ว จึงลองเดินหา ไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน หญิงสาวเดินต่อไปเรื่อยๆ อาศัยแสงไฟจากตามหน้าต่างมองเข้าไปตามตรอกซอกซอยเล็กๆ เพื่อว่าจะเจอ

แต่แล้วเธอก็กลับพบเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นแทน

แสงไฟจากหน้าต่างหนึ่งส่องผ่านมาพอดีทำให้มองเห็นร่างของผู้หญิงคนหนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นท้ายตรอก ปุณนิมาตัวแข็งที่อ ยังช็อกกับภาพที่เห็น จนกระทั่งแสงไฟจากรถที่ผ่านไปมาอีกคันทำให้เธอเห็นว่าเหนือร่างของผู้หญิงคนนั้นมีชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนค้ำตระหง่าน และเขาค็นั้นก็เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเธอ!

ผู้ชายที่เจอที่วัดพระใหญ่บนเกาะลันเตา...

ไม่ต้องรอให้ไฟฟ้ากลับมาสว่างไสวเหมือนเดิมหรือรอให้เขามาประชิดถึงตัวเธอ ปุณนิมารีบหันหลังแล้วโกยอ้ากลับโรงแรมไปทันที หัวใจเต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกมาออกซี่โครงอยู่แล้ว เพราะภาพการฆาตกรรมที่ยังติดตา

ไฟฟ้ากลับมาสว่างไสวเหมือนเดิมแล้ว หญิงสาวนั่งกอดเข่าอยู่บนเตียงภายในห้องพัก เปิดแมคบุ๊กมอองภาพถ่ายผู้ชายคนนั้นที่เธอจงใจถ่ายมาจากหมู่บ้านนองปิงแล้วก็ขังใจ เธอควรจะนำภาพนี้ไปแจ้งความดีหรือไม่ หรือจะทำเฉย ปิดหูปิดตาไม่รับรู้สิ่งใดต่อไป...เธอควรจะทำอย่างไรต่อไปดี

เช้าวันถัดมา ปุณนิมาตื่นสายกว่าที่ตั้งใจไว้ วันนี้เธอหมดแรงเที่ยวแล้ว แต่เพราะจองโรงแรมที่มาเก่าไว้แล้ว ทั้งยังเสียเงินแล้วอีกต่างหาก ไม่อยากไปก็ต้องไป แต่ใจยังห่วงผู้หญิงชาวต่างชาติคนนั้น ไม่รู้ว่าตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง เธอได้แต่ภาวนาให้สิ่งที่เห็นเป็นแค่การเข้าใจผิดไปเท่านั้น อย่างไม่รู้ชีวิตคนทั้งคน จะฆ่าแกงกันง่ายๆ ได้อย่างไร

หญิงสาวสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนส์เข้ม สะพายเป้ไบโตะเดินออกจากที่พัก สิ่งแรกที่เห็นคือสีหน้าเคร่งเครียดของพนักงานโรงแรมที่กำลังให้ปากคำกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แค่นี้เธอก็พอจะเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว บางทีผู้หญิงคนนั้นอาจจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ได้ คิดอย่างนั้นก็ขลุ่ย ปุณนิมาเช็กเอาต์แล้วรีบเดินออกจากโรงแรมไปทันที

สายลมเย็นพัดมาปะทะร่างทำเอาเซไปนิดๆ ไม่ใช่เพราะหนาวเหน็บมากมาย แต่เพราะเธอกำลังเดินผ่านตรอกเล็กๆ ที่เดินผ่านเมื่อคืนต่างหาก ทำเอาหญิงสาวใจสั่นด้วยความหวาดกลัว นึกถึงแวตตาของผู้ชายคนนั้นก็ทำเอาขนลุกขนชัน ทุกอย่างยังติดตายิ่งกว่าภาพยนตร์สยองขวัญเสียอีก

ปุณนิมาคิดไปเรื่อยเปื่อยระหว่างเดินจากโรงแรมไปยังสถานีรถไฟใต้ดินมังกัก ระหว่างทางก็อดคิดไม่ได้ว่ามีคนเดินตามมา ทว่าเมื่อหันกลับไปก็ไม่พบเห็นสิ่งผิดปกติใดๆ บางทีอาจจะเป็นเพราะเธอระแวงไปเอง ในเมื่อต่างคนก็ต่างอยู่ ต่างเร่งรีบใช้ชีวิตกันไป ไม่มีใครสนใจเธอสักนิด

หญิงสาวขึ้นรถไฟใต้ดินแล้วมาลงที่สถานีจิมซาจุ่ย จากนั้นจึงเดินเข้าไปยังท่าเรือเฟอร์รี่ข้ามฟากไปมาเก๊า ระหว่างนั้นก็ยกกล้องขึ้นถ่ายภาพทำเรื่อง ผู้คน นักท่องเที่ยวมากมายหลายเชื้อชาติไปด้วย ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงนิดๆ ก็ข้ามมาถึงฝั่งมาเก๊า

หลังจากผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองไปแล้ว ปุณนิมาก็เดินมาขึ้นรถบัสฟรีของกาสิโน แล้วเดินต่อไปยังที่พักที่จองไว้ซึ่งอยู่ใกล้กับเซนาโดสแควร์กว่าจะเช็กอินแล้วหອะไรรองท้องเสร็จก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยงแล้ว จึงนอนพักเอาแรงยาวไปเลย กะว่าคืนนี้จะตระเวนหาลูกชิ้นต้มและหำรต์ໄໝหอมๆ เติม

กระเพาะเสียหน่อย

ปุณนิมาตื่นอีกครั้งในตอนบ่ายสามโมง เธอลุกขึ้นล้างหน้าล้างตาแล้วเปิดแมคนึกเช็คอีเมล มีเพื่อนและเจ้านายส่งมาถามว่าอยู่ที่ไหน โปสท์เฟซบุ๊กตามหาตัวเธอกันให้จ่าละหวัน ชูอีกว่าถ้าไม่ยอมตอบจะไปแจ้งความคนหาย เธอเลยทิ้งข้อความไว้ว่ามาเที่ยวที่ฮ่องกง เสร็จแล้วจะกลับเอง

หญิงสาวปิดแมคนึก คำว่าไบเบเก้งขึ้นมาสะพាយแล้วออกจากที่พักคืนนี้เธอมีโปรแกรมที่วางไว้อยู่แล้ว คือกิน กิน กิน แล้วก็กิน!

ถ้าจะขีดเส้นชะตาชีวิตของตัวเองในตอนนี้อย่างไร ปุณนิมาคิดว่ากราฟชีวิตของเธอคงกำลังดิ่งลงเหวอย่างแท้จริง ใครจะคิดว่าเรียนยังไม่ทันจบก็มีเหตุต้องตรอปไว้เมื่อปีก่อน ต้องทำงานพาร์ทไทม์ตามร้านอาหารและร้านขนมต่างๆ เริ่มทำงานใหม่ๆ ก็มีเพื่อนร่วมงานที่ดี แต่สุดท้ายนานไปก็เริ่มมีคนนั้นคนนั้นเอาไปนินทา เตียวคนนี้ใส่ไคล้ว่าเธอเป็นเด็กผู้จัดการร้านบางละใช้เต้าเต๋บ้างละ

สารรูปอย่างเธอเนี่ยนะ...

ผู้หญิงตัวสูง...กว่าหลักกิโลนิดหน่อย เทียบเคียงกับฮอบบิทแล้วก็เผ่าพันธุ์เดียวกันทีเดียว หน้าตาผิวพรรณธรรมดา ไม่มีจุดเด่นตรงไหนทั้งสิ้น ผู้ชายร้อยทั้งร้อยมองผ่าน แม้แต่แมลงวันตัวผู้ยังไม่เคยบินมาเกาะเลยก็ว่าได้ จะเอาเต้าตรงไหนไปเต๋ได้

ใครว่าการนั่งสงบจะสงบทุกความเคลื่อนไหว ปุณนิมาขอคำสิ้นสุดใจขาดดิน แต่ยิ่งเธอเงียบก็เหมือนยอมรับ จนสุดท้ายเสียผู้จัดการร้านบุกมาถึงที่ร้าน ทว่าพอเห็นสารรูปเธอเข้าไปก็หัวเราะเบาๆ แล้วเรียกเธอว่าลูกสาวเสียอย่างนั้น

คนอย่างเธอน่าอิจฉาตรงไหนกัน

บางครั้งปุณนิมาก็อยากจะอาละวาดใส่พวกช่างนินทาสักครั้ง เอาให้รู้ว่าเธอบ้าได้แค่ไหนจะได้เลิกยุ่งกับเธอเสียที แต่คิดดีๆ หมากัดไม่ควรถัด

ตอบ 'ไม่อย่างนั้นเราก็อาจจะเป็นหมาได้'

คิดแล้วก็ปลดปล่อยความไม่สบายใจทั้งหมดผ่านสายลมทิ้งลงทะเลไป ตอนนั้นเธอมาเที่ยว อะไรที่ทุกซึ่ใจก็ลืมมันไปให้หมด ทิ้งลงทะเลที่เขากำลังถมทำเกาะกันตรงนี้ละ

เดี๋ยวนะ...ตรงนี้เคยเป็นทะเลนี่นา

ปुณนิมาชะโงกหน้าออกจากรถบัสที่ข้ามมายังฝั่งไทปา เคยมาที่นี่เมื่อสี่ห้าปีก่อน ตอนนั้นยังถมทะเลอยู่เลย แต่วันนี้มีกาลิโนใหญ่โตผุดขึ้นเสียแล้ว ทั้งยังชื่อแปลกพิลึกสุดๆ

'แมเดิอุส...'

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เธอมองกาลิโนแห่งนั้นที่อยู่อีกเกาะหนึ่งไม่ไกลด้วยความสนใจ ก่อนจะก้มหน้าก้มตาหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจากสมาร์ตโฟน และพบว่าตอนนี้แมเดิอุสคือกาลิโนที่ใหญ่อันดับต้นๆ ในมาเก๊า และตั้งอยู่บนเกาะชื่อเดียวกัน

ต่อมความอยากรู้อยากเห็นของปุณนิมาทำงานหนักขึ้นมาทันทีจนลืมไปสนิทว่าตอนนี้เวลาเท่าไรแล้ว และตอนนี้แผนการเที่ยวของเธอก็เปลี่ยนไปด้วย จากเดิมว่าจะไปเดอะเวเนเชียน มาเก๊า กับกาเล็กซี่ มาเก๊า สองกาลิโนใหญ่ที่ตั้งตรงข้ามกัน ทั้งยังสร้างฮวงจุ้ยประชันกันเต็มที่ แต่ตอนนี้เธอเปลี่ยนใจแล้ว เธอจะไปแมเดิอุสแทน อยากรู้เหมือนกันว่าที่นั่นจะเจ๋งสักแค่ไหนเชียว

ปุณนิมาลงจากรถ แล้วขึ้นรถต่อไปยังท่าเรือของแมเดิอุสโดยเฉพาะ แค่มารถึงตรงนี้ก็ทิ้งมากแล้ว เจ้าของแมเดิอุสคงจะรวยนาดู เรือที่ใช้รับส่งนักท่องเที่ยวและชาวพั่นทุกคนเป็นเรือไม้ตกแต่งแบบกรีกโบราณ ฝิพายแต่งตัวเหมือน เอ่อ...ยมทูต

สาบานไหม่ว่าที่นี่คือกาลิโน...

สาวร่างเล็กอวบชะงัก เธอเข้าใจว่าที่นี่คือทวีปเอเชีย แต่พนักงานยมทูตทุกคนของแมเดิอุสกลับเป็นชาวตะวันตกเสียหมด สวมชุดสีดำขลิบ

แดงเลือดนก ชุดคลุมมีชุดสีดำขนาดใหญ่ ส่วนปลายของไม้พายยังทำคล้าย เคียวมมทูตอีกต่างหาก จะว่าความคิดสร้างสรรค์ก็ใช่ แต่เห็นแล้วก็ทำให้ พรึ่นพริ้งเช่นกัน

แต่ไหนๆ ก็มาถึงแล้ว และคนอย่างปુณนิมาก็ไม่ชอบหันหลังให้อะไร เสียด้วย สุดท้ายหญิงสาวก็เดินไปที่ท่าเรือ ให้นำท่าเรือตรวจพาสปอร์ต ระหว่างที่รอนั้น เวบหนึ่งเธอเห็นดวงตาที่เต็มไปด้วยประกายวาวโรจน์ของ เขา ท่าทางถูกใจราวกับได้เจอเหยื่ออันโอชะ

ถอยหลังกลับตอนนี้ทันใหม่นะ...แต่ก็แค่คิดในใจเท่านั้น สุดท้าย ปุณนิมาก็เดินเข้าไปต่อแถว ทว่ากลับมีหนุ่มหล่อชุดยมทูตคลุมชุดปิดหน้า ปิดตาเดินเข้ามาหา แล้วดึงเธอไปลงเรืออีกลำหน้าตาเฉย

“ตัดแถวใหม่ครับ” เขาบอกสั้นๆ

ปุณนิมาหันไปมองด้านหลัง เห็นคนที่ต่อหลังเธอก็เดินตามมาเลย โลงใจ เดินลงเรือแล้วหยิบกล้องมาถ่ายรูป ทว่าอยู่ๆ ฝีพายยมทูตก็ออกเรือ ทันที ทำเอาหญิงสาวผวา

“ไม่รบกวนอื่นหรือคะ”

“ไม่ครับ ลำนี้นั่งได้คนเดียว”

คำตอบของเขาทำให้เธอพูดไม่ออก มัวแต่สนใจจะถ่ายรูปจนลืมไป เสียสนิทว่าเรือลำที่ตัวเองนั่งนะเป็นแค่เรือลำเล็ก นั่งได้ไม่เกินห้าคนเท่านั้น

“ที่นี่เปิดมานานหรือยังคะ ฉันไม่เคยเห็นในสื่อท่องเที่ยวที่ไหนเลย” เธอเริ่มชวนคุย หันไปมองเขาเวบหนึ่ง แล้วหันไปสนใจถ่ายภาพต่อ

“เปิดมาสักพักแล้วครับ คุณวุล์ฟไม่ชอบให้ใครมาทำข่าว”

“อ้อ” ปุณนิมาทำเสียงงม้งในลำคอ เธอเริ่มกลัวแล้วว่าถ่ายภาพแมติ-อูล์ไปนี้จะโดนปรับหรือเปล่า แต่ช่วยไม่ได้ กาลิโนที่แสนโดดเดี่ยวบนเกาะ นี้มันสวยงามเกินกว่าจะอดใจไหว

เกาะแมติอูล์อยู่ไกลจากเกาะไทปาพอสมควร กาลิโนที่นี่ก็ขนาดใหญ่ โดดพ้อๆ กับกาลิโนหฺรู่ๆ ระดับโลก สร้างในรูแบบปราสาทโบราณของ

ฝรั่งเศส ยิ่งมองไปที่ปราสาทยามโพล์เพล้ แสงตะวันกำลังเลื่อนหาย ภายในตัวปราสาทเปิดไฟสลัวๆ และมีแสงไฟของเรือแต่ละลำที่มุ่งหน้าไปยังเกาะที่ตั้งปราสาทกาลิโนแห่งนั้น ทำเอาปุ่นนิมาอดนึกถึงในภาพยนตร์ไม่ได้ อีกทั้งปราสาทก็สวยงามราวกับในเทพนิยาย สร้างสูงขึ้นไปบนเนินเขา ด้านล่างเปิดไฟสว่างเรืองรอง น่าจะเป็นร้านรวงในหมู่บ้านเล็กๆ ก่อนทางขึ้นปราสาทอย่างที่เธอเจอข้อมูลในอินเทอร์เน็ต ยิ่งเพิ่มความสวยงามและความน่าสนใจขึ้นไปอีก มองไปมองมาก็คล้ายกับปราสาทมงแซงมิเชลในฝรั่งเศสไม่มีผิดเพี้ยน

“ที่นี่จำลองแบบมาครับ ทั้งรูปแบบและการตกแต่ง” ฟีพายยมพูดบอกปุ่นนิมาเห็นด้วยทุกอย่าง ปราสาทกาลิโนแห่งนี้สวยงามมากก็จริง แต่ก็แฝงไปด้วยมนตร์ขลังแปลกๆ ที่ชวนให้หลงใหลและตื่นกลัวไปพร้อมกัน

“ฉันถ่ายรูปได้ใช่ไหมคะ”

“ตามสบายครับ”

“ฉันไม่เคยได้ยินชื่อกาลิโนแห่งนี้เลยจริงๆ นะคะ”

“เราเปิดเป็นเวลาครับ เปิดสามเดือนแล้วก็ปิดเกาะไว้ จะเปิดอีกครั้งก็เมื่อถึงเวลาหรือตอนรับแขกของคุณวุล์ฟ เจ้าของที่นี่”

“แล้วใกล้ปิดเกาะหรือยังคะ”

“ใกล้มากแล้วครับ” ฟีพายยมพูดตอบพร้อมทั้งยิ้มแปลกๆ ทำเอาปุ่นนิมาแทบจะกระโดดหน้าว่ายกกลับไปฝั่งทันที

ความเงิบเข้าปกคลุมหลังจากที่ฟีพายพูดจบ และปุ่นนิมาก็ไม่ได้ถามอะไรอีกเพราะมัวแต่ถ่ายรูป ฟ้าเริ่มมีตลงเรื่อยๆ ทำให้หญิงสาวสำเหนียกได้ทันทีว่ามาไกลมาก แล้วอย่างนี้ฟีพายยมพูดของเธอไม่เห็นอียแยะหรือ

“ไม่เห็นอียหรือคะ”

“ผมไม่ได้พายจริงๆ หรอกครับ” ยมทูตยิ้มเก้ พอเขายิ้มแล้วก็หล่อ

ขึ้นเป็นกอง ค่อยยังชั่วที่ไม่น่ากลัวเหมือนตอนแรกแล้ว

“แต่มันไกลมากเลยนะคะ”

“พวกเราไม่ได้พยายจริง ๆ หรือครับ มันมีเครื่องยนต์ แต่เป็นเครื่องเล็กและทำให้เหมือนกำลังพาย เพื่อให้ทุกคนชมความงามของปราสาทได้ชัดๆ ใจครับ”

“สุดยอดเลย” ปุณนิมายกกล้องขึ้นจะถ่ายภาพเขา แต่ถูกห้ามไว้ก่อน

“ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะไม่ถ่ายภาพพนักงานของเมดิอุสนะครับ”

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวยิ้มแหย แล้วหันไปถ่ายภาพบรรยากาศโดยรอบแทน

ที่หัวเรือแต่ละลำมีไฟสีเหลืองห้อยอยู่ พอหันไปมองรอบๆ ก็เห็นเป็นจุดสีเหลืองๆ ที่ลวนแต่มุ่งหน้าไปที่ปราสาทกาลิโนเมดิอุสราวกับถูกดูดเข้าไป ปุณนิมาบันทึกภาพไว้ แล้วยิ้มจางๆ ให้แก่ความสวยงามเบื้องหน้า

“คุณจะพักที่นี่ด้วยหรือเปล่าครับ” ฝีพายยมทูตชวนคุยหลังจากเงยบไปนาน

“ไม่ค่ะ ฉันพักแถวๆ เซนาโดสแควร์”

“ตั้งใจจะมาเล่นที่ทั้งคืนเลยหรือครับ”

“ดีก็ๆ ก็กลับค่ะ” ความจริงตอนนี้เธอไม่มีแผนอะไรเลย การมาเที่ยวเกาะเมดิอุสไม่อยู่ในแผนด้วยซ้ำ เดิมที่เธอตั้งใจว่าจะเดินดูนั่นดูนี่อยู่ที่เดอะเวเนเซียนลักสองสามชั่วโมง แต่เมื่อเปลี่ยนแผน จึงไม่แน่ใจอะไรทั้งนั้น ถ้าตั้งใจเมดิอุส บางที่อาจจะอยู่ทั้งคืนแล้วค่อยกลับตอนเช้าก็ได้

เรือลำน้อยชะลอความเร็วลง ปราสาทที่เคยมองเห็นจากไกลๆ ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ทั้งสวยงาม วิจิตร อลังการราวกับหลุดมาในอีกโลกหนึ่งที่ไม่น่าเคย ปุณนิมาห่อปากทำตาโตที่ไปกับความใหญ่โตของกาลิโนแห่งนี้ แสงไฟสีเหลืองสลัวเขียวอ่อนที่ประดับประดาอยู่ตามต้นไม้ และแสงจากคบเพลิงบนชายหาดยิ่งสร้างมนตร์ขลังให้สถานที่แห่งนี้ราวกับว่าเป็นปราสาทโบราณจริงๆ

“ฉันลืมหามาเลยว่าคุณทำไมที่นี้ถึงชื่อแมตติอุสละคะ มันหมายถึงอะไร”
 ปุณนิมาถามขณะวางมือลงบนมือหนาของผีพายยมทูตหน้าหล่อ ปล่อยให้
 เขาประคองเธอขึ้นไปบนท่า

“คุณเคยได้ยินชื่อบาปทั้งเจ็ดประการไหมครับ”

“เคยได้ยินค่ะ” เธอเป็นพุทธศาสนิกชนก็จริง แต่ก็สนใจตำนานฝรั่ง
 บ้างเหมือนกัน

“รู้จักแมมมอนกับแอสโมติอุสไหมครับ”

ปุณนิมาสายหน้า

“แมมมอนคือปีศาจแห่งความโลภ ชอบสะสมเพชรพลอยของมีค่าจน
 ลืมแม่กระทั่งพ่อแม่พี่น้องตัวเอง ส่วนแอสโมติอุสคือปีศาจแห่งราคะ อธิบาย
 แค่นี้คงเข้าใจนะครับ”

“แมตติอุสคือทั้งความโลภและราคะสินะ...ดูน่ากลัวนะคะ” หญิงสาว
 หัวเราะแห้งๆ

“โชคดีกับแมตติอุสนะครับ” ผีพายยมทูตบอกเมื่อส่งหญิงสาวขึ้นถึง
 ฝั่งเรียบร้อย แล้วมอบเข็มกลัดสัญลักษณ์ของแมตติอุสให้เธอไว้ด้วย

ตราสัญลักษณ์รูปมังกรเฝ้าสมบัติอยู่หน้าปราสาทแมตติอุส...

ปุณนิมาถอนหายใจ เชื่อแล้วว่าที่นี่เป็นดินแดนแห่งความโลภจริงๆ
 ดูจากการสร้างปราสาทเยาะเย้ยพระเจ้าแล้ว เธอมั่นใจว่าเจ้าของที่นี้คงไม่ใช่
 คนฝึกไฝศาสนาและความดีแน่นอน

ท่าเรือทั้งขาเข้าและขาออกสร้างจากไม้ยื่นยาวออกไปในทะเล ทาง
 ฝั่งขาออกไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจ แต่ฝั่งขาเข้ามีพนักงานนั่งรอเป็นจุดๆ
 นักท่องเที่ยวและนักแสวงโชคทุกคนที่เข้ามาที่นี่ต้องไปต่อคิวตรงจุดนี้ แรก
 ทีเดียวนุณนิมาคิดว่าเป็นจุดจ่ายค่าเข้าชมเพราะที่นี่เป็นเกาะ ทั้งยังสร้างเสีย
 สบายงาม ทว่าเมื่อเข้าไปต่อแถวบ้างจึงทราบว่าเป็นจุดแลกชิป ทุกสิ่งทุกอย่าง
 บนเกาะนี้ต้องใช้ชิปแลกทั้งนั้น ไม่ใช่แค่ใช้ในการพนันอย่างเดียวอย่างที่คิด

ปทุมนิมาเข้าแถว แลกเงินเป็นชิปไปหนึ่งพันดอลลาร์ฮ่องกง และได้ชิปกลับมาจำนวนหนึ่ง นับมูลค่าแล้วก็เท่ากับเงินที่เธอแลกไปนั้นละ และพนักงานก็มอบบัตรเครื่องดื่มในกาสิโนให้เธอเป็นพิเศษด้วย

“ฉันไม่ได้จะซื้อบัตรเครื่องดื่มในกาสิโนด้วยนะคะ” เสียงเล็กๆ ของหญิงสาวท้วงออกมา เธอมองซ้ายมองขวาเพราะบางคนซื้อ บางคนไม่ซื้อบัตรเครื่องดื่ม ทว่ายังไม่ทันที่พนักงานจะอ้าปากตอบ เสียงหมาหอนก็ดังขึ้น ทำเอาปทุมนิมาสะดุ้ง เพราะเสียงของมันเหมือนเสียงหมาป่าตามที่เคยดูในสารคดีมากที่สุดทีเดียว

“นั่นเสียงวูล์ฟ หมาของคุณวูล์ฟ เจ้าของเมดิอุสครับ”

“มันหอนดังขนาดนี้เลยหรือคะ”

“สงสัยจะอยู่แถวนี้ พวกเรารู้จักมันครับ วูล์ฟเป็นหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมไซบีเรียนฮัสกี้ตัวใหญ่ที่คุณวูล์ฟเลี้ยงไว้ พวกเราคุ่นเคยกับมันดีครับ”

“ค่ะ” เธอไม่รู้จะคุยอะไรต่อ จึงยื่นบัตรสำหรับเครื่องดื่มคืนไป แต่พนักงานส่ายหน้าแล้วยัดใส่มือเธอ

“พิเศษสำหรับคุณครับ”

สุดท้ายปทุมนิมาก็ต้องรับมาอย่างเสียมิได้ เธอชี้แจงต่อความยาวสาว ความยึดกับพนักงานของเมดิอุสอีก เลยเดินออกจากท่าขึ้นมานบนชายหาดหน้าทางขึ้นปราสาท

หญิงสาวมองสิ่งที่อยู่รอบตัวอย่างอึ้งๆ เกาะไทปาอยู่ไกลจากสายตาราวกับว่าเกาะและปราสาทเมดิอุสคืออีกโลก คนพายเรือแต่งตัวเป็นยมทูตว่าประหลาดแล้ว แต่มาเจอพนักงานชาวตะวันตกคนอื่นๆ แต่งตัวสไตล์เจ้าหญิงเจ้าชายนี่แปลกกว่า เหมือนที่นี้ไม่ใช่มาเก๊า แต่เป็นฝั่งยุโรป ปทุมนิมารู้สึกเหมือนหลุดมาอยู่ในโลกนิทานที่มีแต่เจ้าชายเจ้าหญิง และเธอก็เป็นเพียงชาวบ้านตัวเล็กๆ ที่หลงเข้ามาเท่านั้น

กล้องในมือถูกใช้ในการบันทึกภาพความประทับใจไว้อีกครั้ง และอีกครั้ง คนที่มาพร้อมๆ กับเธอเดินเข้าไปในเมดิอุสกันหมดแล้ว แต่หญิงสาว

ยังเดินเตร็ดเตร่อยู่บนหาด ลัมผัสคลื่นลมทะเล ในยามโพล้เพล้ แสงไฟสลัวๆ ของเรือแต่ละลำที่มุ่งหน้ามาที่นี้อย่างต่อเนื่องก่อเกิดเป็นภาพความสวยงาม รวากับแสงหมู่ดาวประดับฟ้าสะท้อนลงบนผืนน้ำ ปุณนิมารวัชต์เตอร์ แล้วแหงนหน้าขึ้นมองปราสาทที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า

ปุณนิมากลืนน้ำลายฝืดคอ มองหอคอยที่สูงที่สุดแล้วก็ได้แต่จินตนาการว่าบนนั้นมีอะไรบ้าง เทียบแค่สองสามชั่วโมงจะพอหรือไม่ ดีไม่ดีเธออาจจะอยู่ที่นี้นานกว่าที่คิดไว้ก็ได้ เพราะยิ่งเข้ามาใกล้ เธอก็ยิ่งรู้สึกราวกับปราสาทที่ตกแต่งให้ดูโบราณแห่งนี้มีอะไรซ่อนอยู่มากมายเหลือเกิน

หญิงสาวก้มหน้าลงมองนาฬิกาข้อมือ เสียเวลาที่หาดนานพอสมควร จึงรีบเดินออกจากหาดไปที่ปราสาท แต่ละก้าวช่างหนักตื้นใจยิ่งนัก ไม่น่าเชื่อว่าที่ตรงนี้เคยเป็นแค่ผืนน้ำมาก่อน และเกาะเกาะนี้ก็เพียงเกาะที่สร้างขึ้นจากน้ำมือมนุษย์เท่านั้น เธอคงไม่เชื่อและไม่มัววันเชื่อถ้าครั้งหนึ่งไม่เคยเห็นกับตาตัวเอง และตอนนี้เธอก็กำลังยืนอยู่ตรงนี้ด้วย

ตลอดสองข้างทางก่อนถึงตัวปราสาทเต็มไปด้วยร้านรวงมากมาย ทั้งยังแยกเป็นตรอกเล็กตรอกน้อย อาคารส่วนมากสร้างจากอิฐตกแต่งให้ดูโบราณเท่ากันหมด ปุณนิมาแวะที่ร้านแรกซึ่งเป็นร้านขายเครื่องรางมากมาย และเธอก็ได้ครีมแคตเซอร์หรือตาข่ายดักฝันสีดำมาหนึ่งอัน

หญิงสาวเดินต่อไปเรื่อยๆ ผ่านร้านขายเสื้อผ้าที่เห็นราคาแล้วแทบเป็นลม ไม่มีทางได้กินเงินเธอแน่ เสื้อผ้าแนวคุณนายจำแบบนั้นไม่ใช่แนวเธอ ปุณนิมาถ่ายภาพไว้แล้วเดินไปดูร้านขายชา กลิ่นชาหอมๆ ลอยมาเตะจมูกจนแทบจะพุ่งตัวเข้าไปชิมให้ได้เดี๋ยวนั้น แต่ต้องตัดใจเพราะถังลูกชิ้นต้มและทาร์ตไต่ยังไม่ยอมให้ชิมอยู่ในห้อง เธอเดินต่อไปเรื่อยๆ ผ่านร้านขนมจากนานาชาติมากมาย ติดอยู่ที่เธอซัดของกินมาจนแน่นแล้ว จึงได้แต่ถ่ายภาพไว้

พนักงานแม่ค้าแม่ขายทุกคนล้วนแต่งตัวด้วยชุดเจ้าหญิงเจ้าชายสีลันสดสี ยิ่งต้องแสงไฟสลัวสลัวรางก็ยิ่งสวย จนเธออดไม่ได้ที่จะยกกล้องขึ้น

มาบันทึกภาพความทรงจำดีๆ อีกครั้ง

“ฉันให้คุณคะ” แม่ค้าที่นั่นน่ารักเหลือเชื่อ คนสวยในชุดกระโปรงบาน รัตคอรีเซตเสียจนอกอ้อมล้นทะลักที่มสลายตา ส่วนเอวก็คอดกึ่งจนน่าอิจฉา ยีนอมยิ้มน่ารักๆ มาให้

ปฎุณนิมาพยายามจะจ่ายด้วยชิปที่แลกมา แต่อีกฝ่ายไม่รับ เธอได้แต่ขอขอบคุณแล้วรีบเดินออกจากร้านนั้นก่อนที่จะได้อย่างอื่นแถมมาอีก

กลิ่นหอมของขนมปังอบลอยมาเตะจมูก ทำเอาตอมน้ำลายใต้ลิ้นและตอมน้ำลายที่ข้างกอกหูของเธอทำงานหนักหน่วงกว่าเดิม จนสมองเธอพรวเลือนเพราะกลิ่นแป้งและกลิ่นมะเขือเทศของพิซซาอบ แทบจะตรงเข้าไปในร้านราวกับถูกสะกดจิต เดิมที่เธอคิดว่าควรจะอบขนมปังในตอนเช้าอย่างเดียวนั่น ทว่าเมื่อได้กลิ่นแป้งและกลิ่นเครื่องเทศยามค่ำคืนที่ห้องฟ้าดำสนิทตัดกับแสงไฟที่รายล้อม ทำเอาใจอ่อนวาบ น้ำลายแทบพึมปากเพราะความอยาก แต่กระเพาะไม่ไหวแล้ว ปฎุณนิมายกกล้องขึ้นถ่ายภาพแล้วรีบจำไว้ในใจว่าร้านไหนน่ากินบ้าง ก่อนกลับเธอจะมาหาไปให้หมด!

หญิงสาวออกจากหมู่บ้านแล้วเดินบนทางที่ปูอิฐสู่ปราสาทแมดิอุสที่อยู่สูงขึ้นไป ทางชันไม่ชันมาก สองข้างทางมีสวนเล็กๆ และดอกไม้ไม่นานาชนิดดูร่มรื่น กลางสวนมีรูปปั้นตราสัญลักษณ์ของแมดิอุสอยู่ด้วย มังกรตัวร้ายนอนกอดสมบัติดอยู่หน้าปราสาทและพันไฟใส่ทุกคนที่พร้อมจะเข้ามาแย่งชิงของรักของมัน ปฎุณนิมาถ่ายภาพมันไว้แล้วเดินขึ้นบันไดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงหน้าปราสาท

มีสิ่งก่อสร้างคล้ายๆ กับโบสถ์อยู่ตรงหน้าตัวปราสาท ปฎุณนิมามองด้วยความสนใจ ตามปกติแล้วโบสถ์ควรจะตกแต่งด้วยรูปปั้นอัครเทวทูตทั้งหลาย ที่มีรูปปั้นอัครเทวทูตอยู่ก็จริง แต่อยู่ในสภาพที่ถูกรรดาซาตานและปีศาจต่างๆ รุมทำร้ายจนเลือดอาบ...และกำลังจะสิ้นชีวิต

โบสถ์ชนิดไหนกัน

ปฎุณนิมาเห็นคนมองหน้าโบสถ์เยอะ เธอก็เลยไปมองบ้าง แล้วก็กระจ่าง

แกใจตอนนี่เอง ที่นี่ไม่ใช่โบสถ์ แต่เป็นพรอนต์ไว้สำหรับให้ติดต่อห้องพักของแมติอุส แต่เด็ดสุดนี่คือบรรดาพนักงานของที่นั่นต่างหาก บ้างก็แต่งตัวเป็นยมทูตเหมือนพวกผีพาย บ้างก็แต่งกายเป็นปีศาจเดินกันเกลื่อน

นี่มันดินแดนแห่งบาปชัดๆ ปุณนิมาถ่ายภาพไว้แล้วเดินออกจากพรอนต์พิลึกพิลั่นของแมติอุส มุ่งหน้าสู่ปราสาทตรงหน้าทั้งที่หัวใจยังเต้นไม่เป็นจังหวะ

มีรูปปั้นมังกรขนาดมหึมาเฝ้าอยู่ตรงทางเข้าอีกแล้ว ทั้งยังชูด้วยสีหน้าท่าทางอำมหิต มีควันไฟกรุ่นออกมาจากงูมกักรตลอดเวลา ปุณนิมาเบือนหน้าหนีมังกรปีศาจแล้วรีบเดินตามผู้คนมากมายเข้าไปในโถงกลางทันที

คุณพระ!...

แค่ก้าวแรกที่เข้ามาในโถงและได้เห็นความใหญ่โตก็ทำเอาหญิงสาวอ้าปากค้าง เสาขนาดใหญ่สามคนโอบไม่มิดเรียงรายทั้งซ้ายขวาหลายสิบต้น เพดานโค้งเป็นพูนเปลือยโล่งก็จริง ทว่าตรงสุดปลายประดับด้วยกระจกสีลึนต่างๆ เป็นรูปปีศาจแห่งบาปทั้งเจ็ดประการ และนั่นก็ทำเอาหญิงสาวขนลุกเกรียว รีบละสายตาจากปีศาจพวกนั้นแล้วเดินสำรวจโถงขนาดใหญ่ต่อไป

แมติอุสแห่งนี่ยังคงคอนเซปต์เมืองแห่งบาปไม่ผิดเพี้ยน...

ถ้าเปรียบหมู่บ้านแมติอุสที่อยู่ด้านล่างคือดินแดนแห่งเทพนิยาย บนปราสาทแห่งนี้ก็คงจะเป็นนรกหรือไม่งี้ดินแดนแห่งปีศาจอย่างแท้จริง เพราะพนักงานที่ทำงานอยู่ในปราสาทแต่ละคนล้วนแต่งตัวเป็นผีปีศาจ ชุดกระโปรงของเจ้าหญิงที่ควรจะสวยงามก็เปรอะเปื้อนไปด้วยเลือดปลอม แต่...เหมือนจริงเหลือเกิน

ที่พิลึกที่สุดของที่นี่ในความรู้สึกของปุณนิมาคือตุ๊กตาทรมั้ใส่แตกที่ผีตัวหนึ่งเดินกอดอยู่นี่ละ...สยงกว่านี้มีอีกไหม ดินแดนคนบาปหรือปราสาทผีสิงกันแน่ เธอก็ยังไม่แน่ใจ

หญิงสาวค่อยๆ เดินตามฝูงชนไปที่ละน้อยๆ แต่ละก้าวเชื่องช้าเหลือ

เกินเพราะแต่ละคนก็มัวแต่ดูนั่นดูนี่ บ้างก็แหงนหน้ามองเพดานโถงที่ดูธรรมดา ราวกับมีมนตรีขลังบางอย่างที่มองไม่เห็น แต่กลับดึงดูดให้ทุกคนเข้ามาในปราสาทแมติอูสแห่งนี้

“เอละ” ดวงตากกลมโตเริ่มมองหาห้องน้ำ การเดินทางนานและมัวแต่ตื่นตาตื่นใจกับดินแดนใหม่แห่งนี้ทำเอาปุณนิมาปวดท้องเบาจนชนลูกชู้ เธอเดินตามผู้คนไปเรื่อยๆ สายตาก็พยายามมองหาป้ายห้องน้ำว่าอยู่ตรงไหน แต่ก็หาไม่เจอเลย จนทนไม่ไหว ต้องเดินไปหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในชุดสูทสีดำที่เหมือนคนปกติที่สุดแล้ว

“ห้องน้ำอยู่ทางไหนคะ”

“ต้องเดินผ่านกาลิโนเข้าไปครับ” เจ้าหน้าที่บอก

ปุณนิมามองผ่านประตูด้านข้างบานหนึ่งของโถงใหญ่ ก็เห็นโต๊ะพนันมากมาย รวมทั้งเครื่องเล่นพนันแบบต่างๆ ทั้งสล็อต รูเล็ต และอื่นๆ พนักงานในชุดปีศาจของแมติอูสนั่งแจกไพ่ ผู้คนที่นั่งรอบๆ บ้างก็มีสีหน้ายินดี บ้างก็กำลังกุมขมับหน้าดำคร่ำเคร่งแบบคนที่พร้อมจะฆ่าตัวตายได้ทุกเมื่อ

“พาสปอร์ต” เจ้าหน้าที่ที่แต่งชุดยมทูตยื่นเฝ้าทางเข้าออกส่วนที่เป็นกาลิโนยื่นมือมาขอตรวจพาสปอร์ต ปุณนิมาจึงยื่นให้แต่โดยดี

“มิสปุณนิมา จากไทยแลนด์”

“ค่ะ”

“คุณดูเด็กกว่าอายุมาก” เขาว่าอย่างนั้นแล้วส่งพาสปอร์ตคืนให้ ก่อนจะอวยพรเบาๆ “ขอให้โชคดีกับแมติอูสนะครับ”

ปุณนิมาจับพาสปอร์ตของตัวเองคืนมาพลางคิดในใจว่า อยู่ในแหล่งอบายมุขครบวงจรแบบนี้จะโชคดีได้แค่ไหนกันเชียวนะ

หญิงสาวเดินเข้าไปในส่วน of โต๊ะพนันมากมาย แต่ก็มองไม่เห็นห้องน้ำเสียที จึงเดินไปถามเจ้าหน้าที่หญิงในชุดปีศาจเมตตูซา แล้วเดินไปตามทิศทางที่พนักงานคนนั้นบอก ในที่สุดก็เจอเสียที

“แม่เจ้า!” ห้องน้ำยังอลังการดาวล้านดวงขนาดนี้ ตกแต่งสไตล์พระราชวังเลยทีเดียว ไหนจะแอร์เย็นฉ่ำนี่ก็อีก ขอเสื้อผืน หมอนสักใบ กับผ้าห่มอีกสักผืน ถ้าได้จริงเธอก็จะปฐุเสื่อนอนมันในนี่แหละ!

“นี่คือสถานแห่งบ้านทรายทองที่ฉันปองมาสู่...” ปุณนิมาฮัมเพลงเบาๆ แล้วหัวเราะคิกๆ อยู่คนเดียวขณะเดินเข้าไปในห้องน้ำแล้วปลดทุกซีโศกโรภักย์ให้หมดไป จากนั้นจึงออกมาล้างมือและสำรวจตัวเองที่หน้ากระจก

ภาพที่สะท้อนกลับมาคือผู้หญิงร่างเล็กอวบอัดคนหนึ่งที่มีใบหน้าออกทรงรี ทว่าสองแก้มที่ปองเหมือนเด็กกอมข้าวตลอดเวลาก็ทำให้เธอกลายเป็นคนหน้ากลมไปโดยปริยาย ดวงตากกลมโต ปลายหางตาชี้ขึ้นนิดๆ จมูกเล็กไม่โต้งมาก แต่ก็พออูๆ โถๆ หายใจได้สะดวกดี ไม่ต้องไปเสริมเพิ่มแต่อย่างใด เอาเป็นว่าพอมายู่รวมกันแล้วหน้าเธอก็เหมือนลูกโป่งพองๆ สวมวิกผมบ๊อบประบ่าสีดำเท่านั้นละ ยิ่งมาอยู่บนส่วนสูงระดับเด็กมัธยมบางคนยังสูงกว่าแบบเธอ...

พวกชอบนินทาเธอที่ทำงานเรียกเธอกลับหลังว่า ‘อืดเตี้ย’ แต่กลับอีกคนที่สูงเท่าเธอ ตัวก็เท่าๆ เธอ แค่น้ำอกหน้าใจใหญ่กว่า แต่งตัวสวยกว่า กลับถูกเรียกว่า ‘ตัวเล็ก’ จนบางที่ปุณนิมาก็คิดนะ คำว่าสาวตัวเล็กกับอืดเตี้ยมันต่างกันตรงไหน หรือต่างกันแค่นั้น!

ว่าแล้วก็ใช้สองมือโกยมันขึ้นมาเสียดๆ แล้วก็หัวเราะอยู่คนเดียว จนกระทั่งมีคนเดินเข้ามาในห้องน้ำ เธอจึงรีบเก็บของแล้วเดินออกไป

“อู๊ย!” ‘สาวตัวเล็ก’ สะดุ้งเมื่อออกจากห้องน้ำมาแล้วเห็นเจ้าหน้าที่สวมสูทดำสองคนยืนทำหน้าถมึงที่อยู่อุด้านนอก เธอเดินตัวลีบแสบไปตามผนังทันทีเพราะคิดว่าสองคนนี่ไม่น่ามีธุระกับเธอ แต่กลับกลายเป็นว่าพวกเขา มองตามตาไม่กะพริบ ทั้งยังคว้าแขนเธอไว้อีกด้วย

“อะไรคะ!” จะไม่ให้เธอผวาได้อย่างไร ฝรั่งร่างใหญ่ยักษ์สองคนกำลังคุกคามชีวิตเธออยู่ ตัวก็เท่านั้นจะไปสู้อะไรได้

“ตามผมมาด้วยครับ”

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ”

“ได้โปรดตามพวกผมมา เชื่อเถอะว่าผมไม่ยากใช้กำลังกับคุณหรอกครับ” สองคนนั้นล่ำทับเสียงเคียด ไบหน้าเคร่งขรึมดูตัน

ปฏุนิมากลืนน้ำลายเอือก ใจเต้นไม่เป็นล่ำ เธอพยายามมองซ้ายมองขวาหวังหาตัวช่วย แต่ไม่มีเลย จะถอยหลังกลับเข้าไปในห้องน้ำก็ไม่ต่างจากเข้าไปสู่ทางตัน อย่างไรก็ตามเสียพวกนี้ก็ต้องจับเธอออกมาแน่ ยิ่งสองคนนี้หน้าตาดุโหดแถมยังอาวุธครบมือเสียขนาดนี้...ยังงี้ก็ไม่รอด

ร้องก็ไม่รอด หนีก็ไม่รอด ขอความเมตตา...ก็ไม่น่าเป็นไปได้ และเธอก็ไม่เฝงพอที่จะโวยวายราวกับสาวน้อยใสๆ ไร้เดียงสาให้คนพวกนี้ไปตามพรรคพวกมาเพิ่มแล้วหลวมเธอออกไปเหมือนหมูตัวหนึ่ง ถ้าทำแบบนี้ก็โง่เต็มที ดีไม่ดีถูกฆ่าตายอีกต่างหาก ลู้ตามๆ ไปแล้วขอเจรจาดิจๆ ไม่ดีกว่าหรือ ไหนๆ ก็วิญญูชนด้วยกันทั้งนั้น หวังว่าพวกนี้จะเข้าใจและคุยภาษาคณรู้เรื่องก็แล้วกัน

สุดท้ายปฏุนิมาก็ถูกสองคนนั้น ‘คุม’ ตัวไปจนได้ แต่อย่างก้าวที่เดินไปช่างหนักอึ้งราวกับถูกก้อนหินขนาดมหึมาถ่วงไว้ เธอไม่รู้ว่ตัวเองทำอะไรผิดไป แคร่ร้องเพลงในห้องน้ำกาสิโนนี่ผิดมากเลยหรืออย่างไร หรือว่ามันก่อมลพิษทางเสียงจนมีใครไปแจ้งพวกรักษาความปลอดภัยให้มาจับเธอ แต่ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม เธอคิดว่าคนพวกนี้ช่างใจร้ายเสียจริงๆ

ชายหน้าโหดสองคนพาปฏุนิมาเดินออกจากห้องน้ำ แล้วเลี้ยงส่วนที่เป็นกาสิโนออกจากห้องโถงสู่ทางเดินทอดยาวที่อยู่ด้านนอก ระเบียบทอดยาวจากโถงแห่งนี้เชื่อมต่อสี่อาคาร และหนึ่งในนั้นก็เป็นหอคอยสูงที่ด้านบนมีแสงไฟสว่างไสวตลอดเวลา ตรงกลางเป็นลานโล่งถูกจัดเป็นสวนขนาดใหญ่ปลูกหญ้าเขียวขจี มีดอกไม้หลากสีสั่น และที่สำคัญที่ขาดไม่ได้คือรูปปั้นมังกรหวงสมบัติที่เปรียบเป็นสัญลักษณ์ของแมติอุส เธอมองสวนสวยแต่

นำกล้วยพร้อมๆ กับที่ได้ยินเสียงหมาป่าหอนมาอีก หญิงสาวสะดุ้ง เผลอเดินเข้าไปชิดชายร่างสูง จนกระทั่งเขาชะงักแล้วหยุดเดินนั้นละ ปุณนิมาจึงสำเนียงตัวเองได้แล้วผละถอยออกมา

“ไม่กลัวพวกผมเลยหรือ” คนที่ปุณนิมาเดินชนแผ่นหลังพุดขึ้นพร้อมกับเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

คนถูกถามยังนิ่ง ถามว่ากลัวไหม...ก็ไม่กลัวเท่าไร เพราะกลัวหมาหอนมากกว่า หมาหอนเขาว่าเห็นผี แต่จะว่าไปคนเดียวนี้หน้ากลัวกว่าผีเสียอีก และ...อ่า ไข่แล้ว เธอต้องกลัวเขาไม่ใช่หรือ

“กลัว” หญิงสาวตอบหน้าซื่อ พยายามทำตัวสั้น แต่สองคนนั้นส่ายหน้าแล้วถอนหายใจเบาๆ

“ไม่เนียน” พุดแล้วก็เดินต่ออย่างรวดเร็ว ช่วงขายาวก้าวพรวดๆ ราวกับจะรีบไปตามลูกชายที่ไหน แต่คนขาสั้นๆ อย่างเธอจะไปตามทันได้อย่างไร

ปุณนิมาถูกพาเดินมาจนสุดปลายระเบียบที่ติดกับอาคารอีกฝั่ง มองเห็นยอดหอคอยที่ตระหง่านอยู่ตรงหน้า พวกเขาส่งเธอแค่ที่หน้าบันได้ ซึ่งไม่รู้ก็สืบก็ร้อยขึ้นกว่าจะถึงยอดหอคอย

“ผมส่งคุณแค่นี้” หนึ่งในสองชายหน้าโหดพุดขึ้น

“ฉันหนีไม่ได้ใช่ไหม”

“คุณไม่ทำหรรอก รีบขึ้นไปเถอะ เจ้านายผมรออยู่”

“ไม่มีลิฟต์หรือ” สาวร่างอวบถามเสียงอ่อย เอาจริงๆ เธอเหนื่อยกับการตะลอนเที่ยวมาสองวันเต็มแล้ว ให้เดินขึ้นก็เดินไหวแต่คงจะหมดแรง ถ้าพวกข้างบนจะฆ่าเธอ...เธอก็สู้ไม่ได้สิ

หนึ่งในสองชายหน้าโหดมองหุ่นอวบอ้วนน่าฟัดเหมือนลูกหมูของเธอด้วยแวตาสมเพช ถอนหายใจแล้วส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะพาเธอเดินไปอีกมุมที่มีลิฟต์

“ขอบคุณค่ะ” เอาจริงๆ แล้วปุณนิมาก็ไม่เกรงหรรอก เรื่องความอว

อันที่มีมาตั้งแต่แรกเกิด และไม่สามารถสลัดให้หลุดไปได้แม้ว่าอายุจะเข้า เบญจเพศแล้วก็ตาม แต่นั่นไม่ได้ทำให้เธอมีปมด้อยแต่อย่างใด ใครอยากพูดอยากว่าอย่างไรก็เรื่องของพวกนั้นเถอะ เธอมีความสุขกับการกินและใช้เวลาเฝ้ามองพวกผอมแห้งแรงน้อยลดหุ่นมองอาหารตาละห้อยด้วยความกระหายหิว แต่กินไม่ได้...สะใจชะมัด!

ลิปต์เคลื่อนตัวไปอย่างช้าๆ ในขณะที่หญิงสาวฮัมเพลงไปพลางๆ ไม่ใช่ไม่กลัว แต่พยายามลดความตื่นเต้นเพื่อให้ตัวเองมีสติรับมือกับสิ่งที่รอคอยอยู่ตรงหน้า และเมื่อลิปต์เปิดออก สิ่งแรกที่เจอคือทางเดินและประตูห้องห้องหนึ่งที่มีเพียงสุนัขพันธุ์ผสมระหว่างหมาป่าหิมะกับไซบีเรียนฮัสกีตัวสีขาว-เทาตัวใหญ่ราวกับหมาป่ายักษ์เฝ้าอยู่ ปุณนิมาเดาได้ทันทีว่าจะต้องเป็นตัวเดียวกับที่หอนข่มขวัญเธอแน่ และน่าจะเป็นตัวเดียวกับที่ได้ยินมาแน่นอน

หนึ่งคนกับหนึ่งตัวจ้องกันตาไม่กะพริบ ปุณนิมาไม่มีปัญหาอะไรกับสัตว์เลี้ยง ตอนเด็กๆ เธอก็เคยเลี้ยงหมา แต่เป็นชีวาว่าตัวน้อยน่ารัก ไม่ใช่หมาที่สูงจะเท่าเธออยู่แล้วอย่างนี้

“ไ้เด็กดี...” คนตัวสูงกว่าหมาชนิดเดียวพยายามยิ้มใจดีสู้หมาป่าพันธุ์ผสม แต่สงสัยว่ามันคงคิดว่าเธอกำลังแยกเขี้ยวใส่ และผลคือ

โบริ้วว...

ไ้หมากรก!

ปุณนิมาอยากถอยหลังหนี แต่เข้าไปแล้ว เพราะแค่ไ้หมาป่าตัวใหญ่นี้แหกปากร้อง ประตูบานใหญ่ก็เปิดออกพร้อมการปรากฏตัวของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ ลูกครึ่งตะวันตก-เอเชียคนหนึ่งที่คุณตา เขาคือคนเดียวกับที่เธอเจอในวัดพระใหญ่เทียนถานบนเกาะลันเตา คนเดียวกับที่คร่อมอยู่บนร่างซุ่มโฉบไปด้วยเลือดของผู้หญิงคนหนึ่งในตรอกเล็กๆ ไม่ไกลจากโรงแรมที่เธอพัก และที่สำคัญ...เธอมีรูปถ่ายของเขาอยู่ในคอมพิวเตอร์ด้วย!

ชายร่างสูงใหญ่ก้าวเข้ามาเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน แต่ตามคมสะกดเหยื่อ

อย่างเธอจนแน่ใจกับที่ได้แต่มองเขาด้วยแวตาทพรันพรัง แคเขาเดินผ่านเจ้าหมาตัวใหญ่และวางมือลงบนหัวมันเบาๆ แค่นั้นมันก็หยุดหอนทันที ก่อนที่เขาจะเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเธอซ้ำๆ

ดวงตาคมกริบของเขาไม่ต่างจากคมมีดที่กรีดลึกกลงบนเกราะป้องกันตัวของเธอ และทำลายลงอย่างสิ้นซาก ปุณนิมารู้สึกว่าตัวเองกำลังหน้ามืด เธอพยายามแล้วที่จะไม่แสดงความรู้สึกจากก้นบึ้งของจิตใจในยามนี้ออกไป แต่ก็ต้องยอมรับว่าความจริงแล้วเธอ...กลัวเขา

“เจอกันเสียที...พยานปากสำคัญของฉัน” ชายหนุ่มยิ้มเหี้ยม กวาดตาดมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าแล้วส่ายหน้าทำตาสมเพชใส่ จากนั้นจึงเอ่ยถ้อยคำที่ทำร้ายจิตใจคนฟังเป็นที่สุด

“รูปร่างหน้าตาแบบนี้เก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ฆ่าทิ้งไปซะจะได้ไม่เปลืองข้าวเปลืองน้ำ!”

๒

เซลยมาเฟีย

เฮีย!

เดี๋ยวนะ...แค่ไม่สวยนี้จะฆ่าทิ้งเลยหรือไง

ปุณนิมามองผู้ชายตรงหน้าและหมาของเขา สลับกับลูกน้องชาวตะวันตกหน้าเหี้ยมสวมสูทสีดำสองคนที่กำลังก้าวเข้ามาหา ไม่ใช่ว่าไม่คิดหนี แต่เพราะกลัวจนขาดใจไปแล้ว หนีไม่ได้และไม่รู้ว่าควรจะหนีใครก่อนดี จึงได้แต่นิ่งทั้งที่กำลังน้ำตาตกใน เกรียดจนแทบหายใจไม่ออกแล้ว

“ไม่กลัวหรือ” สองครั้งในช่วงเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงที่มีคนถามเธออย่างนี้ และคราวนี้เธอพยักหน้าเบาๆ

“ไม่กลัวก็บ้าแล้ว”

“ทำไมไม่หนี”

“ยังไงก็ต้องตายไม่ใช่หรือ”

“เธอรู้ไหมว่าทำไมต้องตาย” ชายที่เป็นเจ้าของหมา ซึ่งปุณนิมาคิดว่าเขาน่าจะเป็นเจ้าของแมดิวูสตามพร้อมยกมือกอดอก ตอนนี้อยู่ตรงหน้าเธอแล้ว และสูงกว่าเธอมากกว่าหนึ่งฟุตแน่ๆ หมิงสาวผู้สี่กเหมือนตัวเอง

เป็นคนแคระที่กำลังจ้องมองยักษ์ก็ไม่ปาน ดวงตาของเขาคมมาก เป็นสีดำนวลีกล้วยไม้ ทั้งยังดูดีไม่ต่างจากหมาของเขาเลย

“ฉันถาม” เสียงเข้มล่ำทับมาอีก

ปุ่นนิมาจึงได้สติแล้วตอบไปตามความจริง “ฉันเห็นคุณฆ่าคน”

“พร้อมแล้วใช่ไหม”

“พร้อมอะไร” หญิงสาวขมวดคิ้ว

“พร้อมที่จะตายไป” เจ้าของกาลิโนมาพูดพร้อมกับยิ้มมุมปาก ส่งผลให้ใบหน้าของเขาดูชั่วร้ายขึ้นอีกเท่าตัว “อยากสั่งเสียหรืออยากได้อะไรก่อนตายไหม”

“ทำให้ได้หรือเปล่า”

“เธอจะขออะไร”

“รับปากมาก่อนสิ” ปุ่นนิมายังดีใจดีใจ แม้ว่าตอนนี้ชายหนุ่มตรงหน้าจะหุบยิ้มแล้วมองเธอด้วยแววตาอำมหิตก็ตาม

“ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เธอขอ”

“ฉันจะขอแค่ของกินมือสุดท้ายเอง ของหายากนิดหน่อย อยากกินมาตั้งนานแล้ว”

“อะไรล่ะ”

“บัวหิมะพันปี”

หนุ่มโหดหน้าตั้งทันที และนั่นยิ่งทำให้เขาดูน่ากลัวกว่าเดิมขึ้นไปอีกเท่าตัว

ปุ่นนิมาชักหงอ ยิ้มแห้งๆ ส่งไปก่อนแล้วขยับถอยหลังทีละนิดๆ

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นเธอ”

“ฉันรู้...แต่ทำไมฉันไม่มีประโยชน์หรอก”

“จะให้ฉันเลี้ยงเธอไว้ดูเล่นหรือไง” ดูเขาพูดเข้า...ทำราวกับว่าเธอเป็นพันธุ์เดียวกับไอ้ตัวโตนั่นไปได้

ปุ่นนิมาพยายามคิดหาทางรอด เธอไม่ถนัดสายธนูเพราะไม่ค่อยได้

ออกกำลังกาย แค่เดินขึ้นบันไดที่หอพักยังเหนื่อย ประสาอะไรกับจะต้องกรกับมือปืนพวกนี้ อีกทั้งพวกเขาก็มีอาวุธ แต่เธอไม่มี ไม่มีอะไรเลยนอกจากตัวล้วนๆ ที่คิดว่าก็คงขายไม่ได้เช่นกัน

“ฆ่าฉันอาจจะทำให้คุณสบายใจแค่ช่วงหนึ่งเท่านั้นแหละ แต่...”

“แต่อะไร” หนุ่มลुकครึ่งหน้าคมคำราม จนปุนนิมาหัวหด อ่า...เพราะเป็นเจ้าของหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ลึนเลยเลยกำรามแบบหมาได้ด้วย

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่าฉันมีภาพถ่ายคุณด้วย”

“เธอ!”

“แล้วคุณไม่คิดบ้างหรือว่าบางทีฉันจะอาจจะส่งต่อข้อมูลไปไว้ที่อื่นแล้วด้วย” เขากำลังหลงกล ดังนั้นจึงต้องค่อยๆ หยอดเมล็ดพันธุ์แห่งความหวาดระแวงลงไปให้เขาค่อยๆ ติดกับที่ละน้อย และผลคือถูกร่างสูงก้าวเข้ามาประชิด แล้วกำรอบคอเธอไว้ได้ในกำมือเดียวของเขา

จะฆ่าเธอจริงๆ ด้วย!

นี่ไม่ตกลงแล้ว ผู้ชายคนนี้มีบีบคอเธอให้ตายหรือไม่ก็หักคอเธอได้แน่... ปุนนิมาคิดอย่างหวาดๆ มองสบตาเย็นชาอำมหิตของเขาแล้วกลืนน้ำลายลงคอ แต่ก็ยังไม่หลบสายตาเขา

“เรามีเวลาแค่หนึ่งนาที พุดมันออกมา แล้วฉันจะให้เธอตายอย่างไม่ทรมาน” น้ำเสียงของเขาก็เหี้ยมไม่แพ้แววตาเช่นกัน

ปุนนิมารู้ว่าเขากำลังจริงแน่ เธอไม่มีประโยชน์อะไรกับเขา ก็เป็นแค่คนที่เห็นว่าเขากำลังฆ่าผู้หญิงคนหนึ่ง มองอย่างไรการฆ่าเธอให้ตายไปก็เหมือนปิดปากพยานแล้ว

แต่ปุนนิมาไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น เธอไม่ชอบเป็นฝ่ายไร้ประโยชน์

“พี่...” เพียงแค่คำตอบแรกจากเธอ เขาก็ขมวดคิ้วเสียแล้ว และยังเพิ่มน้ำหนักมือยิ่งขึ้นจนปุนนิมาหน้าเขียวเพราะขาดอากาศหายใจจริงๆ

“จะเล่นลึนก็ได้” ใบหน้าหนุ่มลुकครึ่งที่เธอเคยว่าหล่อหนักหล่อหนาทอนนี้ช่างเย็นชาราวกับปีศาจไร้หัวใจ เขาไม่สงสารเธอสักนิด ทั้งยังเพิ่ม

น้ำหนักมือขึ้นไปอีก

“แต่ถ้าฉันตาย ภาพการฆาตกรรมของคุณก็จะถูกเผยแพร่ออกไปแน่”
 วินาทีแห่งความเป็นความตายทำให้สัญชาตญาณการเอาตัวรอดของเธอ
 ทำงานอย่างหนัก ต้องรีบหาข้ออ้างก่อนที่จะหมดลมหายใจจริงๆ ตอนนั้นไม่
 สนแล้วว่าเธอจะจับได้เมื่อไรว่าเธอโกหกเขา เธอแค่ให้รอดตายไปได้ก็พอ

ชายหนุ่มปล่อยมือจากเธอทันที ทำเอาปฏุนิมาสาลักเพราะรีบหายใจ
 มากเกินไป

“เธอจะบอกอะไรฉันกันแน่” เขาถามเสียงเหยิ่มเช่นเดียวกับสีหน้าและ
 แววตา

“ฉันส่งไปในอีเมลแล้ว นอกจากฉันแล้วยังมีคนรู้รหัสอีกแค่คนเดียว
 คือเพื่อนฉัน ถ้าฉันหายไปนานๆ แล้วล่ะก็...เขาคงเริ่มตามหาฉัน แล้วเขาก็
 จะต้องเปิดดูทุกอย่างเกี่ยวกับตัวฉัน”

“ถ้าอย่างนั้น...วิธีแก้ก็ไม่ยาก ก็แค่ตามไปฆ่าเพื่อนเธอด้วย”

คำขู่ของเขาทำเอาใบหน้าอ่อนใสซีดเผือดทันที เธอพลาดแล้วที่ส่อง
 ประมวลผลผลซ้ำไป จนกลายเป็นลากเพื่อนเข้ามาเตือนร้อนด้วย

ปฏุนิมาสาลมหายใจเข้าลึกๆ ในเมื่อริจะโกหกแล้ว เธอก็ต้องโกหก
 ต่อไป เพื่อเอาตัวรอดและหาทางรอดให้คนที่เพิ่งพาดพิงถึงสดๆ ร้อนๆ ด้วย
 “เขาไม่อยู่ เขาจะไม่มีเวลาสงสัยว่าฉันหายไปไหน อย่างน้อยก็ช่วงระยะหนึ่ง”

“ทำไม”

“เขาเพิ่งไปบวชและยังไม่สึกออกมา อย่างน้อยก็...หนึ่งเดือน” ดวงตา
 สุกใสของหญิงสาวหม่นแสงไปวูบหนึ่ง แต่ก็เงยหน้าขึ้นสบตากับชายหนุ่ม
 อย่างเดิม

“ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าเธอพูดจริง”

“คง ต้อง...ปะ...เปิดอีเมล...ชะ...ของ...ฉันดู แต่...แน่นอนว่าฉันไม่
 ใ้รหัสให้คุณแน่ๆ ดังนั้นคุณต้องเสี่ยงเชื่อฉัน” ปฏุนิมาเดินคำพูดแต่ละคำ
 อย่างยากเย็นเพราะถูกมือหนากำรอบลำคอไว้ เธออาจจะโกหกได้หน้าตา

ก็จริง แต่ไม่ใช้กับในสถานการณ์หมิ่นเหม่ระหว่างความเป็นกับความตายแบบนี้แน่ๆ

“แมคนึกของเธออยู่กับฉัน” เขายิ้มชั่วร้ายอย่างที่คนมองเขาได้ทันทีว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้รูปพวกนั้นมา และไม่เลือกวิธีด้วย

“ไม่ว่าapunima ไม่กลัว แต่ในเมื่อเลือกที่จะโกหกแล้วก็ต้องโกหกต่อตอนนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับการชี้หลังเสือแล้ว ในเมื่อลงไม้ไม่ได้...ก็ต้องไปต่อ

“ฉันลือกเอาต์ทุกครั้ง เชื่อเถอะว่าคุณไม่มีทางได้อะไรจากฉัน ถ้าฉันไม่พูด อีกไม่นานคุณได้กลายเป็นฆาตกรชื่อก้องโลกแน่”

“เธอ!” สีหน้าเคร่งเครียดของเขาทำให้punima ยิ้มออก อย่างน้อยเขาก็เชื่อในสิ่งที่เธอพูด ทำให้เธอมีเวลาต่อชีวิตไปอีกนิดแล้วคิดหาทางหนีที่ไล่ต่อ

“อย่างไรคุณก็ไม่มีทางเลือกมากนักหรอก ฉันจะบอกยูสเซอร์เหมกับพาสเวิร์ดให้คุณไปลบไฟล์นั่นเอง แต่ก็ต้องแลกเปลี่ยน”

“เธอจะแลกเปลี่ยนกับอะไร”

“ชีวิตฉัน” ความเจ็บเข้าปกคลุมไปทั่วห้องทันทีที่เธอพูดจบ

ชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาเยือกเย็นก่อนจะหัวเราะเสียงก้องไปทั่วห้อง แต่ดูแล้วไม่มีความขบขันเลยสักนิด เขากำลังโกรธมากเลยทีเดียวสังเกตจากแววตาที่พร้อมจะฆ่าคนได้ทุกเมื่อนั้นปะไร

“ฉันไม่เคยเลี้ยงคนไม่มีประโยชน์” เจ้าของกาลิโนบอกเสียงหึงมจ้องเธอเขม็งราวกับนักล่าที่พร้อมจะกระโจนเข้าใส่เหยื่อ

“ฉันก็ได้บอกเสียหน่อยว่าจะเป็นแขกในกาลิโนคุณนะ” punima สายหน้าไปมา แต่แล้วเธอก็ต้องรีบละล้าละลักอธิบายก่อนที่เขาจะโกรธแล้วเล่นงานเธอต่อ “ฉันจะบอกตัวอักษรถัดไปในอาทิตย์หน้า”

“ฉันจะลองเล่นตามเกมของเธอก็ได้ แต่เอาชื่อนามสกุลมาเดี๋ยวนี้ ฉันจะส่งคนไปตรวจสอบว่าเพื่อนเธอบวชพระอยู่จริงหรือเปล่า”

“เหมวิช จันท์ภักดิ์” ตอบแล้วก็หันมองลูกน้องของชายหนุ่มที่แยกตัว

ออกไปทันที ไม่บอกก็รู้ว่าไปสืบหาข้อมูลของเพื่อนเธอแน่นอน

“ส่วนเธอ...” มาเพียหน้าดูสบตากับเธออีกครั้ง แต่ครั้งนี้ปุณนิมาเตรียมตัวไว้อยู่แล้ว ถ้าเขาจะฆ่าเธอก็ เธอก็พร้อมรับมือ

“ห้ามเธอออกไปจากเกาะนี้เด็ดขาด แต่ฉันจะไม่เลี้ยงคนไร้ประโยชน์ และถ้าเธอทำตัวขวางหูขวางตาฉันอีกแม้แต่นิดเดียวแล้วละก็...” เขาลากเสียงเล็กน้อยทำเอาคนฟังตัวสั่นไปด้วยความหวาดกลัว แต่ก็พยายามฝืนไว้ รอคอยว่าเขาจะพูดอะไรต่อ

“ฉันฆ่าเธอแน่” เขาบอกเสียงเหยิ่ม ดวงตาวาววับบ่งบอกว่า ‘เอาจริง’ แน่

ปุณนิมามองผู้ชายตรงหน้าตาปริบๆ เอะอะก็ขู่ ไม่คิดบ้างหรือไงว่า ต่อให้ไม่ขู่เธอก็กลัวจนขาสั่น หัวแทบจะมุดกลับเข้าไปในกระดองแล้ว ไม่ต้องมาทำตาดูหน้าโหดเสียงเหยิ่มใส่เธอสักนิด

“เอาผู้หญิงคนนี้ไปไกลๆ ฉัน” มาเพียหน้าโหดหันกลับไปสั่งกับลูกน้อง ด้วยน้ำเสียงเหยิ่มเกรี้ยวขวนให้ชนหัวลูกเสียเหลือเกิน จนปุณนิมาต้องลอบกลืนน้ำลายด้วยความหวาดหวั่น

“แล้วจะให้พักที่ไหนครับคุณวุล์ฟ” ลูกน้องของเขาถาม

ปุณนิมาเพิ่งจะแน่ใจก็ตอนนี้เองว่าผู้ชายเจ้าของแมดิวส์มีชื่อว่า ‘วุล์ฟ’ ซึ่งก็เหมาะสมดี ตัวใหญ่ ปากหมา คำรามกระโชกโฮกฮาก พูดจาดีๆ ไม่เป็น แล้วก็ชอบแยกเขี้ยวเหมือนหมาจริงๆ อีกด้วย

“แล้วจะจ้องหน้าฉันอีกนานไหม” วุล์ฟหันมาตะคอกใส่หน้าปุณนิมาอีก จนหญิงสาวผงะ...นี่เขาพูดธรรมดาไม่เป็นหรืออย่างไร ยังข่มขวัญเธอไม่พอสินะ

ปุณนิมามองเขาตาปริบๆ แต่ก็ไม่พยายามทำตัวให้ดูบอบบางน่าสงสาร เพราะมันไม่เข้ากับสารรูปอย่างเธอเลยแม้แต่หน่อย และอีกอย่างวุล์ฟก็คงไม่ใจดีมีเมตตาขนาดนั้นด้วย ถึงเขาจะใจดีจริง แต่ก็ไม่ใช่กับผู้หญิงอวบอ้วนปานโองมั่งกรอย่างเธอแน่ สังเกตจากแววตาคำครุ่นคิดของเขาปะไร

ต่อให้ไม่บอกก็รู้ว่าเขากำลังคิดจะเล่นงานเธอไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

“ให้นอนที่ห้องเล็กข้างห้องฉันแล้วกัน แต่จำไว้...อย่าให้ฉันเห็นหน้าเธอบ่อยนัก”

หญิงสาวขมวดคิ้วรับคำสั่งบ้าง ของเขา ไม่อยากเห็นหน้าเธอ แต่ให้เธอไปนอนข้างห้องเขา...นี่ยังสติดีอยู่หรือเปล่า

“พาตัวออกไป” วุฒิฟสั่งลูกน้องสองคนแล้วก็เดินกลับเข้าห้องของเขาไป ส่วนหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมสีเทาตัวใหญ่ก็เดินตาม คอย ‘คุม’ ปุณนิมาอย่างรู้งาน หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้าอย่างปลงตกพลงคิดในใจ...แสนรู้ทั้งเจ้านายทั้งหมดจริงๆ

ปุณนิมาเดินตามลูกน้องชาวต่างชาติร่างใหญ่ของวุฒิฟไปตามโถงทางเดินที่อยู่ด้านขวา จนกระทั่งมาหยุดหน้าห้องห้องหนึ่ง ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบๆ สังเกตว่าตรงนี้อยู่มุมสุด บนหอคอยนี้น่าจะแบ่งเป็นสองห้อง เพียงแต่ห้องที่อยู่ตรงหน้าเธอนี้ทั้งเล็กทั้งแคบ ส่วนห้องของวุฒิฟน่าจะเป็นห้องใหญ่

“ห้องใครหรือคะ”

“ห้องวุฒิฟครับ”

“คุณวุฒิฟเขาก็นอนที่นี่หรือคะ”

“ผมหมายถึงวุฒิฟนั่น” ชายหนุ่มชี้ไปยังด้านหลังของปุณนิมา ตรงที่หมาเวรมันนั่งอยู่นั่นละ!

หญิงสาวสะดุ้ง อีตาวุฒิฟนี่อำมหิตไม่ธรรมดาเลย บ้าเข้าขั้นอีกด้วย กลัวเธอจะหนีมากจนถึงกับให้มานอนห้องเดียวกับหมาเหี้ยนะ

“แต่เจ้าวุฒิฟมันไปนอนกับคุณวุฒิฟตลอด”

ปุณนิมาถอนหายใจโล่งอก “ฉันไม่มีเสื้อผ้ามาเปลี่ยนเลย อยู่ที่โรงแรมทั้งหมด”

“เอามาแล้ว”

หญิงสาวมองชายตรงหน้าเขม็ง แล้วจึงค่อยๆ นึกออก เธอเคยบอก ฝิพายยมทูตว่าพักตรงไหน พวกนั้นคงเตรียมการตั้งแต่ก้าวแรกที่เธอเหยียบ ทำเรือเลยสินะ

“ถ้าฉันเข้าไปแล้วคุณจะล็อกหน้าห้องไหมคะ”

“ไม่หรอกครับ แค่มิวล์ฟ...คุณก็หนีไปไหนไม่ได้แล้ว” ผู้ชายคนนั้น หันไปยิ้มให้หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ที่ยืนตัวสูงจะเท่ากับปูนนิมาแล้ว พยักหน้าเบาๆ ราวกับตกลงอะไรกันสักอย่าง แล้วก็เดินออกไป ทิ้งให้ หญิงสาวได้แต่ยืนเอ๋อ มองแผ่นหลังไวๆ ของชายคนนั้นสลับกับหมาป่าหิมะ พันธุ์ผสมแบบงๆ

“แกฟังภาษาคนรู้เรื่องด้วยเหอรูร์ฟ” ปูนนิมาพูดเป็นภาษาไทย คน ที่นี้พูดกันแต่ภาษาอังกฤษจนเจ้ารูร์ฟชินแล้ว มาเจอภาษาไทยหน่อยเป็นไร ดูซิจะรู้เรื่องไหม

ผลคือหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ยกขาหน้าขึ้นมาเกาปลายจมูก แล้วก็มลงนิดๆ ทำเหมือนพยักหน้าก็ไม่ปาน ทำเอาปูนนิมาสะดุ้ง

“เจอหมาผีเข้าแล้วไง” ในเมื่อหนีไปไม่ได้ก็ต้องจำใจรับสภาพ มีน้อย ผลักบานประตูห้องเล็กๆ ออกและพบว่าข้างในไม่ได้เล็กอย่างที่คิด ก็พอๆ กับห้องพักของเธอที่กรุงเทพฯ มีหน้าต่างที่มองลงไปเห็นชายหาดอยู่อีกด้าน ทั้งเงียบสงบ สวยงาม ไม่พลุกพล่านเหมือนที่ท่าเรือ

เห็นแล้วมันน่าห็นจริงๆ ติดอยู่ที่เธอคงไม่บ้าพอที่จะกระโดดหอคอย สูงมากกว่าสามสิบฟุต ทั้งยังตั้งอยู่บนเนินสูงกว่าพื้นปกติอย่างนี้แน่ ถ้าโดน ชังจริงก็ยังมีอีกวิธีที่จะหนีไปได้ คือไว้ผมยาวๆ แบบราพันเซลแล้วปล่อย ผมลงไปรอใครสักคนมาช่วย...

แต่ก็คงถูกรูร์ฟเชือดคอตายก่อนผมจะยาวแบบราพันเซลพอดี!

ใบหน้ากลมบ่งสายไปมานิดๆ อย่างระอาคความคิดบ้าๆ บอๆ ของ ตัวเอง แล้วเริ่มสำรวจห้องต่อ ไม่มีเตียง มีแค่เบาะนอนที่ไม่รู้ว่าของใครหรือ ของหมากันแน่ แต่ที่แน่ๆ เจ้ารูร์ฟมันก็ไม่ได้เข้ามาแสดงตัวเป็นเจ้าของห้อง

เอาแต่นอนไขว้ขาหน้าสุขภาพเรียบร้อยเฝ้าอยู่ตรงประตูพลางจ้องเธอเขม็ง
 ปุณนิมาเลยยึดเบาะนอนกับผ้าห่มนั้นเป็นของตัวเองเสียเลย

ได้ที่นอนแล้ว...ต่อไปก็เสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ ดวงตากลมโตเหลือบ
 ไปเห็นกระเป๋าดูหนังและกระเป๋าสะพายของตัวเองจึงรี้อดูทันที เสื้อผ้าและ
 ข้าวของทุกอย่างอยู่ครบ แต่แมคบุ๊ก โทรคัพพ์ และกล้องถ่ายรูปหายไป เธอ
 ไม่แปลกใจเลยสักนิด ถ้ามันยังอยู่สิน่าแปลก

ปุณนิมาอึ้งเครียด เธอไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะมีลมหายใจอยู่หรือไม่ ดู
 จากสายตา 'เอ็นดู' จนอยากจะ 'ฆ่า' เธอให้ตายของวุล์ฟแล้ว บอกตรงๆ ว่า
 เธอไม่หวังความเมตตาจากเขาเลย ที่ยังอยู่ได้ก็เพราะเธอรู้เรื่องส่งไฟล์เข้า
 อีเมลไปแล้วเท่านั้นเอง และเธอก็เชื่อว่าอีกไม่นานวุล์ฟจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร
 เขาจะต้องสืบหามันแน่...และเมื่อนั้นเธอก็จะตายจริงๆ

คิดแล้วก็ได้แต่เครียด ถ้าย้อนเวลากลับไปได้เธอจะไม่มองวุล์ฟว่า
 หล่อกระแทกใจเธอแน่ จะไม่แอบถ่ายรูปเขาไว้ จะไม่เดินไปช่วยผู้หญิงชาว
 ตะวันตกคนนั้นจะได้ไม่ต้องเห็นอะไรบ้าๆ และต้องมาตกอยู่ในเงื้อมมือ
 มาเพียงอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ แต่เธอย้อนเวลากลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ต้อง
 ยอมรับมัน

สาวร่างเล็กทว่าอวบอิมถอนหายใจเบาๆ หยิบชุดนอนออกมาจาก
 กระเป๋าแล้วลุกเดินไปหาว่าห้องน้ำอยู่ที่ไหน แต่...ไม่มี

แล้วเธอจะอาบน้ำที่ไหนล่ะ!

ปุณนิมาหันไปมองวุล์ฟก็เห็นมันมองเธอตาใส เอาจริงๆ หน้าตามัน
 โทดมาก แต่ไม่รู้ทำไมเธอก็คิดว่ามันเป็นหมาป่าท่าทางหน่อมแถมพิกล หรือ
 เพราะท่านอนเรียบร้อยยิ่งกว่ากุลสตรีศรีสยามนั่น

“แกรู้ไหมว่าห้องน้ำอยู่ที่ไหน” ลองถามดูก็คงไม่เป็นไร แต่...

เจ้าวุล์ฟไม่ตอบ มันมองเธอแล้วซบหัวลงบนขาหน้าที่ไขว้บนพื้นเสี
 อย่างนั้น ขนาดท่านอนยังเรียบร้อย...หมาตุ๊ดหรือเปล่า

“ออกไปถามคนข้างนอกก็ได้” เป็นหมาที่ไม่มีประโยชน์จริงๆ ปุณนิมา

คิดในใจ สายหน้าเบาๆ แล้วเปิดประตูห้อง ลองเยียมหน้าออกไปดูว่ามีคน
เฝ้าเธอไว้หรือไม่ แล้วก็จริง...

หญิงสาวสะดุ้งเมื่อเห็นว่าคนที่ยืนอยู่หน้าห้องไม่ใช่ลูกน้องคนใดของ
วูล์ฟ แต่กลับเป็นเจ้าของตัวต่างหากที่กำลังยืนจ้องเธอด้วยสายตาอำมหิตจนหด
หวักลบมาแทบไม่ทัน ปุณนิมาคิดว่าตัวเองตาฟาดจึงตั้งสติใหม่แล้วยืนหน้า
ออกไปอีกครั้ง คราวนี้เขามาอยู่ตรงหน้าในระยะประชิดราวกับภูตผี ทั้งยัง
ใกล้จนได้กลิ่นอายแบบผู้ชายเต็มตัวของเขา

“จัน...”

“ลืมบอกว่าบนนี้ไม่มีห้องน้ำ เธอต้องลงไปอาบน้ำข้างล่างแล้วขึ้นมา
เอง” เขาบอกเสียงเย็นแล้วหันหลังเดินออกไป

“ห้องคุณไม่มีหรือคะ”

“มี” วูล์ฟตอบ หยุดเดิน แต่ไม่ยอมหันมาหา

“ขอใช้ในห้องคุณได้ไหม คือว่าบนนี้มันสูง แอกลิปต์ก็ต้องมีรหัสเปิด
เข้าออก แต่ฉันไม่รู้รหัส”

“ก็เดินสิ”

“มันเหนื่อย” หญิงสาวบอกเสียงอ่อน ถ้าเธอขยันเดินขึ้นบันไดสูง
ขนาดนั้นปานนี้ผมไม่ไปนานแล้ว

“นั่นมันเรื่องของเธอ” ชายหนุ่มร่างสูงเดินออกไปทันที ทิ้งให้หญิงสาว
ได้แต่ยืนงง ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป เห็นได้ชัดว่าเขาเอ็นดูเธอจริงๆ เอ็นดู
จนอยากจะทำให้ตายและไม่สนใจชีวิตความเป็นอยู่ด้วย

สุดท้ายปุณนิมาก็ต้องเดินลงไปด้านล่างแล้วมองหาห้องน้ำ มีคนของ
วูล์ฟกระจายเป็นจุดๆ นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ลงบันไดไป เธออาบน้ำเปลี่ยน
เสื้อผ้าแล้วเดินขึ้นบันไดมาเองเพราะไม่มีใครสนใจจะเปิดลิฟต์ให้สักนิด
น้ำใจคนที่นี้หายากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทรเสียอีก

“โอ๊ย...เดินแบบนี้ทุกวันผมทนแน่ พวกนางฟ้าวิคตอเรียได้ตงงาน
เพราะฉันซัวร์” เจ้าของเสียงเล็กบ่นกับตัวเองโดยมีหมาวูล์ฟเดินตามตลอด

ทางจนกระทั่งถึงห้องพัก เธอหอบหายใจแล้วทั้งตัวลงบนเบาะนอน วูล์ฟ
ประจำที่นอนของมันตรงหน้าประตูแล้ว แต่เธอนั่งหลังเปียกชุ่มที่เดียว

อาบห้องอาบน้ำแบบนี้ แล้วจะอาบน้ำไปเพื่ออะไร...

เดี๋ยวนะ ห้องน้ำไม่มี อย่างนี้ถ้าปวดท้องเขาเธอก็ต้องวิ่งลงจาก
หอคอยไปข้างล่างแล้วขึ้นบันไดกลับมาอนบนนี้หรือ สวรรค์โปรด...หาห้อง
ให้เธอใหม่เถอะ

ปุณนิมาอยากโอดครวญ แต่รู้ว่าทำไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ที่ที่
มันนรกชัดๆ ดั่งนั้นอย่าอยู่นานเลย มีโอกาสก็รีบหนีก่อนที่วูล์ฟจะสืบเรื่อง
ของเหมวิขเจอ คิดแล้วก็เครียด เธอหลับตาลงอย่างเหนื่อยล้าและผล็อย
หลับไปในที่สุด

เพราะเหนื่อยล้ามาทั้งวันแล้ว แม้ยามฝัน...เธอก็ยังฝันถึงความทรงจำ
บางอย่างที่ยังค้างคาอยู่ในใจ ความทรงจำสวยงามและเต็มไปด้วยความสุข
ก่อนจะจบลงด้วยความทุกข์อย่างที่เป็นอย่างนี้เป็นอยู่ทุกวันนี้

ภาพที่เคยเลือนรางค่อยๆ กลับมากระจ่างชัด...

'เหม...ถ้าฉันทำผิดมากๆ แกจะให้โทษฉันไหม' ปุณนิมาซึ่งสวมชุด
นิสิตนั่งอยู่บนม้านั่งในโรงอาหารโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย เอ่ยถามชายหนุ่ม
ข้างตัว

เขาเป็นผู้ชายตัวสูง รูปร่างกำลังดี ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป สวม
แว่นตากรอบสีแดงดำตัดกับผิวขาวจัด จมูกโด่ง ดวงตาวาวรี เขามองมาที่
เธอด้วยความสงสัย 'แกไปทำอะไรมาล่ะ'

'ไม่ได้ทำ แค่ถามเผื่ออนาคตไป'

'ไม่หอรอกมั้ง ฉันสนิทกับแกที่สุด ฉันรู้ว่าแกเป็นคนยังไง เวลาทำอะไร
แกมักจะบอกฉันเสมอ ที่สำคัญแกเป็นคนดีนะนิมา'

'ใครบอกแก'

'ใจฉันสัมผัสได้' เหมวิขพูตติดตลกแล้วสนใจซีตเรียนในมือต่อ เขา

ก้มหน้าก้มตาอ่านซีดีไปตักข้าวกินไปด้วย จนไม่ได้สังเกตผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามเลย

ปฏุนิมาี่ยมบางๆ กับคำพูดนั้น แม้ว่าเหมวิชจะไม่รู้สึกอะไร แต่เธอก็อบอุ่นไปทั้งใจ ไม่เสียใจเลยที่แอบรู้สึกไปเองฝ่ายเดียว เหมวิชดีต่อเธอเสมอ และเขาก็ดีกับทุกคน

ความฝันนั้นทำให้ปฏุนิมาสะดุ้งตื่น คราบน้ำตาลเต็มสองตา ความเจ็บปวดยังกัดกินอยู่ในใจ ภาพนั้นไม่ใช่แค่ความฝัน แต่มันคืออดีต...อดีตที่ไม่มีความย้อนคืนมาได้ เหมือนกับที่เธอคงไม่ได้รับความไว้วางใจจากเหมวิชกลับคืนมาตลอดกาล

หญิงสาวมองไปรอบตัว ห้องยังมีตเหมือนเดิม จึงพยายามข่มตาหลับต่อ แต่ยากเย็นเหลือเกินเมื่อใบหน้าของใครบางคนยังคงกระจางชัดในความทรงจำ ทั้งโยทยา หลอกหลอน ตราตรึงดังตรวนเหล็กหนักอึ้งพันธนาการตอกย้ำความผิดเพราะความเห็นแก่ตัวของเธอเอง

แม้ยามฝันยังเจ็บปวดถึงเพียงนี้ เธอไม่ยากลืมหาชั้นมารับรู้ความจริงเลย

ไม่มีอีกแล้ว...

ปฏุนิมา รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังเลียใบหน้า...

หญิงสาวเบี่ยงหน้าหนีแต่ก็ไปชนกับอะไรนุ่มๆ ทว่าแข็งแรงแทนพอหันหน้าไปอีกทางก็ชนอีก ทั้งยังถูกเลียหน้าไม่ลดละ และทำให้ต้องลืมหูลึกในที่สุด และนั่นก็ไม่ใช้ใครเลย...

ไอ้หมาจรก!

“ออกไปห่างๆ นะจูล์ฟ” หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมนี้ตัวใหญ่จริงๆ เธอว่าไซบีเรียนฮัสกี้ธรรมดาที่ใหญ่แล้ว ยังจะผสมหมาป่าหิมะเข้าไปอีก ตัวก็ใหญ่แรงก็เยอะ กว่าจะดันมันออกไปได้ก็ทำเอาเหนื่อย

แถมต้องเลียจูบแรกให้หมาอีก...

“ที่หลังแปรงฟันก่อนมาจูบฉันนะ” ปุณนิมาบ่นกระปอดกระแปด ลูกขึ้นแล้วเดินไปคว้าชุดล้างมือมาได้ จากนั้นจึงลงไปเข้าห้องน้ำล้างล้างโดยมีวุล์ฟเดินตามเหมือนเคย

“อ้าว” พอเดินออกไปก็เห็นผู้ชายสวมสูทสีดำเดินมาหาพอดี ปุณนิมาหรีตตาลงนิดๆ เพราะไม่เคยเห็นเขามาก่อน เมื่อวานก็ไม่เห็น จึงถามไปว่า

“มีอะไร”

“กำลังจะเข้าไปปลุกพอดี เธอต้องไปทำงานนะ”

“งานอะไร” ปุณนิมาหรีตตาลงอย่างไม่ไว้ใจ ที่นี่จะมีอะไรให้เธอทำอะไร

“คิดว่ามาพักหรือไง เธอจะเป็นเชลยของคุณวุล์ฟนะ”

“เชลย?” หญิงสาวทวนคำ ใช้คำได้เซมมาก พานให้หนีไปถึงละครแนวตบจูบที่บ้านขึ้นมาติดหมัด เสียแต่ตรงที่เธอไม่สวยพอ อีตามาเพีใจดำนั้นเลยไม่เหลือวแล แต่ก็ดีแล้ว...เธอก็ไม่ได้ประสาทพอจะเป็นนางเอกในนิยายเหมือนกัน

“ใช่ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไว้ๆ เข้าล่ะ” พุดจบแล้วเขาก็เดินออกไปเลยไม่ขยายความให้เธอเข้าใจอะไรไปมากกว่านั้น

ปุณนิมาได้แต่ยืนงงแล้วก็มองเจ้าวุล์ฟที่อ้าปากทำลิ้นห้อยแล้วมองเธอตาตุ่ สุดท้ายก็ต้องรีบเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วออกมารออยู่ที่หน้าลิฟต์เหมือนเดิม

“อาบไวดีนี่” ชายคนเดิมพุดขึ้น ตาคมกวาดมองหญิงสาวร่างอวบในชุดเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนตั้งแต่วัดเท้า แล้วถามด้วยน้ำเสียงเยาะๆ “แต่งสวยกว่านี้ไม่ได้หรือไง”

“สวยได้แค่นี้ มีอะไรไหม”

“นี่สวยแล้วหรือ” คิ้วเข้มเลิกขึ้นเชิงถาม

“กวนตีนได้อีก” ปุณนิมาบ่นกับตัวเองเป็นภาษาไทย ทำเอาหนุ่มคนฟังขมวดคิ้ว

“พุดอะไร”

“ไม่มีอะไร” หญิงสาวส่ายหน้าจนผมกระจาย “ว่าแต่ชายชื่ออะไร จะ
ได้เรียกถูก”

“ชื่อแซค”

“แซคอะไร”

“แซคคารี” นุ่มหน้าคมเช่นเขี้ยวไล่ “แล้วเธอจะมีชื่อเรียกสั้นๆ ไหม”

“นิมา” เจ้าของร่างเล็กอวบอิมบอกลีงเรียบ ตัดจะเบือๆ นิดๆ ด้วย
ซ้ำ จนแซคคารีเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ฉันอยากรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง” อย่างน้อยก็จะได้รู้ว่าเธอจะมีเวลาว่าง
ตอนไหนบ้าง ถ้าเป็นตอนกลางคืนก็ดีไป จะได้มองหาหนทางหนีไปจากที่นี่
ก่อนที่วุล์ฟจะจับได้เรื่องเหมวิซ แล้วเขาจะปาดคอเธอกลายเป็นผีเฝ้าเกาะ

“มาลี จะพาไปดูว่าเธอต้องทำอะไรบ้าง”

“เจ้าวุล์ฟนี่ต้องไปด้วยหรือ” ดวงตากลมโตมองไปยังหมาป่าหิมะ
พันธุ์ผสมตัวใหญ่ที่ยืนไม่ต่างจากองค์กร์อยู่ข้างๆ

“นี่ะงานสำคัญของเธอเลยละนิมา”

“งานอะไร” ในเมื่อแซคคารีทำราวกับเธอเป็นเพื่อนเก่าแก่ที่พลัดพราก
เพิ่งกลับมาเจอกัน มากกว่าเป็นแขกที่มาพักที่นี่ ปุณนิมาก็จะทำแบบนั้นบ้าง
เธอถนัดอยู่แล้วเรื่องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมรอบตัว

“เลี้ยงหมาไง” แซคคารีเฉลยพร้อมกับการชี้หน้ากวนประสาท

“ทำอะไรนะ” ปุณนิมาทวนคำแล้วบรยายตามองหมาตัวใหญ่ที่กำลัง
จ้องเธออยู่เช่นกัน

“เลี้ยงวุล์ฟ”

“ทั้งวันเลยหรือ”

“พามันวิ่งทุกเช้าทุกเย็น” แซคคารีเริ่มแจกแจง “เข้าเย็นวันละชั่วโมง
นอกเหนือจากนั้นมันจะอยู่กับคุณวุล์ฟ ตอนนั้นเธอก็จะว่าง”

“ว่างแล้วต้องทำอะไรบ้าง” มาถึงตรงนี้แล้วปุณนิมาไม่ไว้ใจใครเลย

จริงๆ ไม่รู้ว่ามาเพียเจ้าของกาลิโนโรคจิตนี่คิดอะไรอยู่ถึงได้ส่งให้เธอไปเลี้ยงหมา เป็นงานที่พิลึกดีแท้ แล้วต่อจากนั้นละ...เขาจะล่อลวงให้เธอไปเกี่ยวข้อกับบาปพวกนี้ของเขาหรือเปล่า

“งานในกาลิโนไง” ชายหนุ่มแทบกลั้นหัวเราะไม่ไหวเมื่อเห็นสีหน้าแววตาเคลือบแคลงของหญิงสาว แล้วอธิบายให้ฟังเป็นส่วนๆ ไป “เธอต้องทำงานในกาลิโน ช่วงเช้าก็เสิร์ฟเครื่องดื่มไปก่อน แล้วตอนบ่ายค่อยไปประจำเครื่องพนันแต่ละเครื่อง หรือไม่ก็ไปนั่งประจำโต๊ะแจกไพ่”

“ฉันทำไม่เป็นสักอย่าง”

“เราสอนได้”

“ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าเจ้านายของนายจะใช้งานฉันหนักแบบนี้ไปเพื่ออะไร”

“เจ้านายไม่เคยเลี้ยงคนไร้ประโยชน์ ปกติถ้าเป็นผู้หญิงเจ้านายจะส่งชายไปซะ หรือไม่ก็ให้โซว์วาบหิวบนเวที แต่เธอ...” ชายหนุ่มมองปुณนิมาตั้งแต่หัวจดเท้าอีกครั้ง แล้วยกไหล่เบาๆ “ชายไม่ได้แน่ โซว์ก็ไม่ได้ ไม่มีอะไรให้โซว์เลย”

“ไม่ต้องย้าบอย”

“มาสิ จะพาไปดูที่วังเล่นของเจ้าวุล์ฟ” แซคคารีเดินนำปुณนิมาผ่านโถงทางเดินจากหอคอยไปทางด้านหลังปราสาท

ทางเดินปูด้วยอิฐทอดยาวออกจากปราสาทลงจากเนินเขา ด้านล่างเป็นชายหาดกว้างกว่าบริเวณท่าเรือหน้าปราสาทแมตติอุสเสียอีก

“โอ้โห...สวยมาก” หญิงสาวอุทานเสียงใสเมื่อเห็นชายหาดแสนสงบหาดทรายสีขาวเป็นประกายระยิบระยับหยอกล้อแสงตะวัน เสียงคลื่นลมกระทบฝั่งมาพร้อมกับกลิ่นไอทะเล

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเกาะที่สร้างจากน้ำมีอมมุนุจะสวยได้แบบนี้” ปุณนิมาถอดรองเท้าแล้วเดินเท้าเปล่าไปยังหาดเบื้องหน้า มีเจ้าวุล์ฟวิ่งตามหลัง

“ใครบอกเธอว่าเกาะนี้สร้างจากมนุษย์ทั้งหมดล่ะ”

“หมายความว่ายังไง”

“มันเป็นเกาะของคุณวุล์ฟ ที่เห็นถมทะเลเมื่อหลายปีก่อนนะก็เพราะจะสร้างปราสาทด้วยต่างหาก”

“อ้าว...” ก็เธอเห็นถมดินลงกลางทะเล เธอก็ต้องคิดว่าเกาะนี้สร้างจากมนุษย์จริงๆ นะสิ

“ช่างเถอะ เอาเป็นที่ที่ปลอดภัยและไม่มีทางถล่มแน่นอน สบายใจแล้วก็ไปเลี้ยงวุล์ฟซะ” แซคคาริบอกแล้วทำท่าจะเดินออกไป แต่ก็ชะงักเมื่อคิดอะไรได้ “ลืมบอกว่าวุล์ฟมีอาหารของมันนะ ถึงเวลาจะมาเรียก”

“กินยี่ห้ออะไรล่ะ”

“เน่อย่างไม่สุก แบบมีเลือดติดละใช่เลย” ชายหนุ่มขยิบตาเมื่อเห็นใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาว

ปฎานิมาหันมาสบตากับหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมด้วยสายตาทวาดๆ ตัวใหญ่ กินเนื้อไม่สุก ติดเลือดด้วย...เธอว่าเจ้าของหมาโรคจิตแล้วนะ ที่ไหนได้หมาก็โหดพอๆ กับเจ้านายนั่นละ คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ในเมื่อยังไปไหนไม่ได้ก็ต้องทำตามที่เจ้าของแมดิอุสบัญชาไปก่อน ไร้หาทางหนีที่ไล่ได้เมื่อไรค่อยว่ากัน

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ปฎานิมาก็ต้องตื่นแต่เช้าพาเจ้าวุล์ฟไปวิ่งเล่นที่ชายหาดด้านหลังปราสาท หาเนื้ออย่างไม่สุกให้มันกินจนเริ่มคุ้นเคยกัน พอเจ้าวุล์ฟไปอยู่กับนายของมัน เธอก็ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดกระโปรง เบื่อนเลือด เครื่องแบบพนักงานโรคจิตของแมดิอุสไปเสิร์ฟไวน์และเครื่องดื่มอื่นๆ ใช้เวลาช่วงนั้นสังเกตนักพนันแต่ละคนที่เข้ามาเล่นในแมดิอุส พอตบ่ายก็ไปเรียนรู้การแจกไพ่ต่างๆ ด้วย ‘วิธีเฉพาะ’ ของกาสิโนและวิธี ‘โกง’ อย่างไม่ให้แบบเนียนและสร้างกำไรให้สถานที่แห่งนี้ได้มากที่สุด เธอจะมีเวลาส่วนตัวก็ต่อเมื่อหลังห้าทุ่มไปแล้วเท่านั้น ซึ่งก็ทำเอาหลับเป็นตาย

พอเช้าก็ต้องเริ่มกิจวัตรประจำวันใหม่เหมือนเดิมซ้ำๆ กันทุกวัน จนแทบลืมไปเลยว่าเวลาผ่านไปเท่าไรแล้ว

และที่สำคัญคือ...หาทางหนีออกไปจากที่นี่ไม่ได้เลย เพราะนอกจากไม่มีเวลา ออกจากเกาะไม่ได้แล้ว เธอยังมีผู้คุมเป็นหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ที่ชอบกินเนื้ออย่างไม่สุกอีกด้วย แล้วอย่างนี้เมื่อไรกันที่เธอจะหลบหนีจากสายตาของเจ้าวุล์ฟและหาทางออกไปจากเกาะได้ เธอไม่อยากจะใช้เวลาจวนตายอยู่ที่นี่อีกแล้ว

๓

เด็กเลี้ยงแกะ

เสียงหัวเราะเริงรำของผู้หญิงคนหนึ่งดังสลับกับเสียงเท้าของเจ้าวุล์ฟ ที่คุ้นเคยดี ทำให้ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยอมละจากงานตรงหน้าแล้วเบนสายตามองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงานบนหอคอยสูง เห็นหมาป่าหิมะผสมไซบีเรียนฮัสกี้ตัวใหญ่ของตัวเองกำลังวิ่งไล่หญิงสาวร่างอวบคนหนึ่งไปทั่วหาด ทั้งยังเล่นกับเธออย่างที่ไม่เคยเล่นกับใคร

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกไม่คุ้นหน้าผู้หญิงคนนั้น ก่อนจะค่อยๆ นึกขึ้นได้ว่าเธอเป็น ‘เชลย’ ของเขานี่เอง

“เผิง...เข้ามาพบฉันด้วย” วุล์ฟ ยัง หรือ ‘หย่งหลาง’ เรียกหาคนเก่าแก่ของพ่อ

ไม่นานชายชาวเอเชียวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินเข้ามาโค้งให้เขาด้วยความเคารพ

“เรื่องที่ดีไปหามาเป็นอย่างไรบ้าง” เวลาผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่เพราะเขามัวแต่ ‘ยุ่ง’ กับเรื่องที่จะช่วย ราม รามิเรช เพื่อนสนิทของตัวเอง จึงลืมสิ่งที่สั่งให้ลูกน้องไปสืบหามา

“ได้ความแล้วครับ”

“ว่ามาสิ” ปากก็สั่งลูกน้อง ทว่าสายตากลับจับจ้องไปยังสาวร่างอวบ ที่ดูเหมือนจะผอมลงเล็กน้อย นิดเดียวจริงๆ แต่อย่างน้อยก็เห็นส่วนว่า ส่วนโค้งบนร่างกายบ้างแล้ว แต่หน้าตาก็ยังธรรมดาๆ เหมือนเดิม

“นายเหมวิชมีตัวตนจริงๆ ครับ แต่ว่าไม่ได้บวชเป็นพระอย่างที่เธอ คนนั้นบอก”

“แล้วอยู่ที่ไหน” ไบหน้าคมเคร่งเครียดขึ้นอีกเท่าตัว ไม่ได้บวชเป็นพระจริงก็มีโอกาสสูงที่จะเปิดอีเมลแล้วเจอภาพของเขาอย่างที่ผู้หญิงคนนั้น กล่าวอ้าง

“ไปเรียนต่อต่างประเทศครับ”

“สองคนนั้นมีความสัมพันธ์กันแบบไหน” มาเพียหนุ่มเริ่มตั้งข้อสังเกต ถ้าจะบอกว่าแค่เพื่อน แต่ทำไมมีรหัสอีเมลของอีกฝ่ายได้ หรือว่าผู้หญิงคนนั้นจะโกหกเขา

“เท่าที่สืบมา...สองคนนั้นเคยคบกันสมัยเรียนครับ” ชายชาวจีนส่งภาพถ่ายที่หามาได้ให้วูล์ฟดู เป็นภาพนิติตชายหญิงคู่หนึ่งนั่งรอรถอยู่หน้าโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในสภาพที่ฝ่ายหญิงมีผ้าพันคอทำนั่งหน้า ยุกอดหนังสือเล่มอ้อมแขน

“เสร็จงานแล้วเรียกผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาพบฉันด้วย” เจ้านายสั่งขมิ้มๆ ไบหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ

“ครับ” เฝิงรับคำสั่งแล้วถอยออกไป

วูล์ฟกอดอก มือหนึ่งยกขึ้นลูบปลายคางพลางจับจ้องที่ร่างเล็กทว่า อวบอิม เห็นว่าเธอยังหัวเราะเสียงใส วิ่งหนีเจ้าวูล์ฟไปด้วยจนกระทั่งเงยหน้า ขึ้นมายังจุดที่เขา มองอยู่

เธอยิ้มให้เขา...

ชายหนุ่มตะลึงไปนิดๆ ไม่คิดว่าคนที่อยู่ในฐานะ ‘เชลย’ จะเงยหน้า ขึ้นมาสบตาทั้งยังยิ้มให้เขาหน้าตาเฉย ทั้งที่รู้ว่าเขาอาจจะฆ่าเธอได้ทุกเมื่อ

ผู้หญิงคนนั้นแปลก...

วูล์ฟลงสายตาจากผู้หญิงคนนั้นแล้วกลับมา นั่งทำงานต่อ เสียงติดต่อกจากโปรแกรมวิดีโอคอลดังขึ้นและเห็นเพื่อนๆ ทั้งสามคนออนไลน์ร่อยอยู่แล้ว
หนึ่งคือ เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูลซีไอเอ ราม รามิเรซ...เส้นสายสำคัญ
ของเขา

สองคือ อัลเบอ์โต อะลอนโซ เจ้าพ่อนักค้าอาวุธสงครามรายใหญ่
ชาวสเปนที่เป็นทั้งเพื่อนและ...ลูกค้าคนสำคัญ

และสามคือ เซสก์ อะลอนโซ น้องชายของอัลเบอ์โต เจ้าพ่อวงการ
อิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ที่เปรียบดังแขนขาของพี่ชาย แน่หนอนว่าก็เป็นลูกค้า
รายใหญ่ของเขาด้วย

“ว่าไง” หม่อมเจ้าของกาสิโนถามด้วยส้อมเสียงบงบอกถึงความเบื่อจัด

“ทักเพื่อนแบบนี้หรือวะ” คนที่ทะเล้นที่สุดหัวเราะลั่น สำหรับรามแล้ว
ต่อให้เกิดเรื่องใหญ่แค่ไหน หรือโลกจะแตกวันนี้พรุ่งนี้ก็ไม่อาจสันคลอน
ผู้ชายคนนี้ได้ มีแค่เรื่องเดียวเท่านั้นที่รามจะสนใจคือเรื่อง...เงิน

“ลัปดาห์หน้าพวกฉันจะไปหานายก่อนที่นายจะปิดเกาะ” เซสก์บอก
และอัลเบอ์โตก็แค่พยักหน้าเป็นเชิงให้รู้ว่าจะไปกับน้องชาย

“ไอรามล่ะ”

“มีงานวะ หางานมาให้ด้วย”

“เรื่องที่ทำให้หาให้ล่ะ” วูล์ฟทวงถาม

“นายจะให้หาไปทำไม ไม่ใช่ว่าผู้หญิงคนนั้นตายไปแล้วหรือ”

“รู้ได้ไง” วูล์ฟขมวดคิ้ว

“พวกนายอย่าลืมนะว่าฉันต้องตามติดชีวิตพวกนายไม่ต่างจากเห็บ
บนตัวหมา...เอ่อ ขอโทษที ฉันหมายถึงไม่ต่างจากเงาตามตัว ไม่ว่าอะไร
ก็ตามที่ส้อมเสียงจะทำให้พวกนายเดือดร้อนและสาวมาถึงตัวฉัน ฉันก็ต้อง
เก็บไว้ก่อน จริงไหม มันเป็นเรื่องบังเอิญเหลือเกินว่าช่วงลัปดาห์ที่แล้ว
ระหว่างฉันกำลังตีกับเปมิกาเรื่องฉันพาผู้หญิงมานอน แล้วยายพี่ตัวแสบเกิด

อาการรับไม่ได้ ด่ายันพ่อฉันโน่น แต่ฉันว่าบางทีเปมิกาก็ลืมไปว่าพ่อเดียว กับฉันนะ พี่สาวคนนี้นั้น...”

“เลิกพาล่ามเป็นหมาบ้าน้ำลายได้แล้วไอ้ราม...ขอเนี่ยๆ”

“มีคนพยายามเผยแพร่ภาพของนายออกไปนะสิ ภาพนายกำลังคร่อมอยู่บนศพผู้หญิงคนนั้นเลยละ”

“เวร!” วูล์ฟสบถหัวเสีย แต่อัลเบอर्टโหดขึ้นมาเสียก่อน

“ไอ้รามมันจัดการได้ แต่ตอนนี้ที่นายต้องทำคือพยายามหาให้เจอว่า ใครกันแน่ที่ทำร้ายเปมิกา”

“ไม่ใช่คนจากทางนายหรือหรือ” วูล์ฟย้อนถาม เพราะอัลเบอर्टเป็นคนส่งเปมิกาให้นำ ‘ของสำคัญ’ มาให้เขา ทว่าเธอกลับถูกทำร้ายกลางทาง จนเธอต้องฝากคนที่เห็นเหตุการณ์และช่วยตัวเองไว้มาส่งให้แทน ไม่มีใครรู้เรื่องคนเดินเอกสารนั้นนอกจากพวกเขาทั้งสองคน ถ้าไม่ใช่คนจากทางอัลเบอर्टไปแล้วจะเป็นใครไปได้

“ถามเปมิกาแล้ว พี่สาวฉันมั่นใจว่าไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เปมิกาแค่ลาไปเที่ยว แม่แต่ตัวเธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอัลให้เอาอะไรไปส่งให้นาย เธอคิดว่ามันเป็นแค่งานบางอย่างที่อัลส่งให้นายเท่านั้น แต่เธอถูกทำร้ายกลางทางระหว่างจะไปหานายที่มาเก่า” รามบอก

“ตั้งหน้าศัตรูของนายแน่นอน” อัลยั่ว

“ฉันว่าฉันมีวิธีสาวหาตัวนายของผู้หญิงคนนั้นเจอแน่ พวกนายไม่ต้องห่วง...แต่ของจริงอยู่ที่นายใช่ไหมไอ้ราม”

“ใช่” ราม รามิเรซ พยักหน้า บทจะเอาจริงเอาจริงขึ้นมาาก็ทำได้ แต่ไม่ค่อยทำ

“เอามาส่งให้ฉันด้วยตัวของนายเอง”

“ฉันไม่ว่างแล้วละ แต่อัลสักชื่อพวกนั้นลงบนหลังแล้วไม่ใช่หรือ” รามถามอัลเบอर्ट หนุ่มจากแดนกระต๊องที่ทำหน้าไม่สบอารมณ์ตลอดเวลา

“ใช่” อัลเบอर्टตอบ “เดี๋ยวหน้าเจอกัน ฉันจะพาเมียกับลูกไปเที่ยว

ด้วย”

“ก็ดี แล้วเจอกัน”

“จัดการเรื่องนั้นให้เร็วที่สุด นายไม่ยอมมีศัตรูเพิ่มมากกว่าที่มีอยู่
หรือจะใช้ไหม ไอ์วูล์ฟ” รัมย้า

“เออ รู้แล้ว” วูล์ฟปิดหน้าจอสนทนากับเพื่อนๆ แล้วมองไปยัง
ชายหาดส่วนตัวด้านหลังปราสาทอย่างครุ่นคิด จะเป็นใครกันที่รู้ทุกความ
เคลื่อนไหวของเขา

เสียงดนตรีจากเครื่องเล่นพินันต่างๆ ดังเข้ามาทุกครั้งที่มีคนเปิดประตู
เข้าออก

บุณนิมาเงยหน้าขึ้นมองแล้วก็ม้มองนักพินันหลายคนที่นั่งล้อมเธอ
เป็นครึ่งวงกลมตามทรงของโต๊ะพินัน บางคนกระหึ่มยิ้ม สีหน้าพอกพอใจ
เมื่อเปิดไฟในมือของตน บางคนสิ้นหวังถึงขั้นเทหน้าตักเป็นครั้งสุดท้าย เธอ
เห็นภาพพวกนี้มานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่วันแรกที่ทำงานที่นี่ จนถึงตอนนี้ก็เริ่ม
ชินกับภาพพวกนี้เสียแล้ว คนแล้วคนเล่าที่ก้าวเข้ามาเล่นในกาสิโน ถ้าไม่
ออกไปอย่างสมหวังก็มักจะออกไปแบบคนหมดอาลัยตายอยากและสูญสิ้น
ทุกอย่างในชีวิต และส่วนมากก็จะเป็นอย่างหลังเสียด้วย

บางครั้งเธอก็อยากจะลุกขึ้นแล้วล้มโต๊ะไล่ทุกคนให้กลับบ้านไปหา
ลูกเมียเสีย ดีกว่ามานั่งเสี่ยงดวงอยู่ที่นี้ทั้งที่รู้ว่ามิแต่เสียกับเสีย แต่ก็ได้
ทำอย่างที่ตั้งใจ ถ้าทำก็เท่ากับเรียกให้วูล์ฟมาฆ่าเธอให้ตายเร็วขึ้นเท่านั้น

หญิงสาวนั่งทำตามหน้าที่ของตัวเองไปเรื่อยๆ จนกระทั่งทั้งโต๊ะไม่
เหลือใครอยู่แล้ว ทุกคนกลับไปในสภาพคนสิ้นหวัง และเป็นเวลาเลิกงาน
ของเธอพอดี

สาวร่างเล็กอวบอ้วนลุกขึ้นแล้วเดินออกจากส่วนที่เป็นกาสิโน ผ่าน
ระเบียงกว้างและสวนกลางปราสาทตรงไปยังห้องเล็กๆ บนหอคอยที่เป็น
ที่พักของตัวเอง อยากจะซุกหัวลงหมอนแล้วนอนเหมืออย่างทุกวัน แต่ก็

พบว่าแซคคารียืนรออยู่

“คุณวุล์ฟเรียกหาเธอนะนิมา”

“มืออะไรหรือเปล่า...หรือถึงเวลาจะฆ่าฉันแล้ว”

“ใครจะรู้” แซคคารียกไหล่แล้วเดินนำปุดนิมาไปขึ้นลิฟต์บนยอดหอคอย ทั้งที่ปกติแล้วเธอต้องวิ่งขึ้นลงเองตลอดจนน้ำหนักลดไปตั้งสองกิโลเซีย เรียกว่าน้ำหนักลดลงในรอบสิบปีเลยก็ว่าได้

“อยากสั่งเสียอะไรไหม” ชายหนุ่มถามพร้อมชักสีหน้ากวนๆ

“ขอให้หายตายอย่างสงบแล้วกันแซค” ปุดนิมาชิงตาใส่แล้วเดินเข้าไป เธอแน่ใจว่าได้ยินเสียงหัวเราะของแซคคารีดังไล่หลังมา

ห้องใหญ่ในเพนต์เฮาส์หุบบนหอคอยนี้ก็ไม่ต่างจากวันแรกที่ปุดนิมามาถึงมากนัก ทำด้วยอิฐ แต่งให้เหมือนของเก่าเหมือนกันทั้งปราสาท ด้วยเครื่องเรือนแบบง่าย ๆ ทว่าเรียบหรูราคาแพง ทั้งยังอบอวลไปด้วยกลิ่นไหม้ และกลิ่นมินต์ตลอดเวลาราวกับอยู่ในป่า ปุดนิมาขมวดคิ้วนิดๆ เมื่อเห็นวุล์ฟยืนกอดดอกพิงสะโพกกับขอบโต๊ะทำงานรอเธออยู่แล้ว

เขายังเหมือนเดิมไม่ต่างจากวันแรกที่เห็น ร่างสูงใหญ่กำยำ ใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่มีส่วนผสมของตะวันออกกับตะวันตกอย่างลงตัว จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง แนวกรามแกร่งที่แม้จะไม่ไว้หนวดเคราให้ดูน่ากลัว ทว่าสายตาดูเยือกเย็นเชือดเฉือนของเขาข่มขวัญให้คนมองหวาดกลัวได้เพียงแค่นับตา และเธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าตอนแรกไปมองว่าเขาหล่อได้อย่างไร ในเมื่อแวตาท่าทางไม่ต่างจากฆาตกรโรคจิตแบบนี้

“แซคบอกว่าคุณอยากพบฉันใช่ไหมคะ” ปุดนิมาหลับหูหลับตาพูดไปก่อน เพราะไม่อาจทนสบตาคมกริบราวกับกำลังจะเฉือนเธอออกเป็นชิ้นๆ ได้ ผู้ชายแบบไหนกันที่มองผู้หญิงแบบนี้ ทำเอาอยากรู้เสียแล้วว่าเวลาเขาเด็ดกับผู้หญิงสวยๆ แล้วจะเป็นอย่างไร

“ไม่ได้หรือ” เขาถามเสียงเรียบ คลายมือที่กอดอกแล้วเดินอ้อมโต๊ะ ไปยังกองเอกสารต่างๆ “รหัสตัวที่สองล่ะ”

คนถูกถามมุ่นคิ้ว “อะไรนะคะ”

“รหัส” วุฒิพยำเสียงเย็น “คิดว่าที่มีชีวิตอยู่ได้ทุกวันนี้เพราะอะไร”

“อ้อ” ปุณนิมางม่งำในลำคอ ทั้งที่สงสัยว่าเขาจะหลงเชื่อเธอจริงๆ อย่างนี้หรือ มาเพียยังใหญ่สิ่งซึ่งเป็นชีตายนคนได้ทำไมหลงเชื่อผู้หญิงหน้าตา เซ่อๆ อย่างเธอ ทั้งที่ป้านี้ควรจะลองแฮ็กอีเมลเธอไม่ใช่หรือ ความสามารถ ระดับนี้ต้องทำได้อยู่แล้ว แค่เข้าไปในอีเมลเธอแค่นั้นก็ลบไฟล์ภาพทิ้งไปได้ แล้ว ไม่จำเป็นต้องมาขู่อาฆาตเธอเลยสักนิด แต่ทำไมไม่ทำ...

ช่างเถอะ...นั่นไม่ใช่เรื่องของเธอ ดีเสียอีก เพราะอย่างน้อยก็ยังมีลมหายใจต่อไป จึงต้องรีบบอกเขาไปแต่โดยดี “ตัวอีคะ”

“ออกไปได้แล้ว” แล้วเจ้าของแมตตุสก็ไล่เธออย่างโหดร้ายเหมือนวันแรกที่ก้าวเข้ามา แต่ตอนนี้ปุณนิมารู้แล้วว่าเธอไม่ชอบหน้าเธอเท่าไร จึงไม่แปลกใจนักที่เธอจะเรียกเธอมาเพื่อถามแค่นี้ที่คำเท่านั้น หมดยุคะแล้วก็ไล่ออกมา

“อ้าว...ยังไม่ตายหรือ” แซคคารีมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตา เหลือเชื่อว่าเข้าไปแล้วจะมีชีวิตรอดออกมาได้ ทั้งที่เป็นชเลยคนสำคัญอง วุฒิพ

“ก็เห็นแล้วนี่”

“ทำไมเธอรอดล่ะ”

“แล้วทำไมฉันต้องตายด้วยล่ะ”

“ก็เธอ...” ชายหนุ่มยั้งปากได้ทันก่อนที่จะหลุดพูดออกไปว่าสาวเจ้า ทำอะไรไว้บ้าง ตอนที่ไดยินจากหัวหน้าเผิง คนสนิทของวุฒิปว่าปุณนิมาโกหก แซคคาริคิดว่าเธอจะไม่รอดแล้วเสียอีก กล้าลบเหลี่ยมมาเพียแต่กลับมีชีวิตรอดต่อได้ ไม่รู้วุฒิปต้องการอะไรจากผู้หญิงคนนี้ ที่แน่ๆ ไม่ใช่เพราะความ พิศواسแน่นอน

“อะไรของนาย”

“ไม่มีจ้ะ รอดก็ดีแล้ว ไปพักเถอะ พรุ่งนี้อย่าตื่นสายนะ”

“ฉันเคยตื่นสายหรือไงกัน” ปุณนิมาบ่นเบาๆ แล้วเดินผ่านแซคคารีตรงไปยังห้องนอนเล็กๆ ของเธอ

หญิงสาวคันชุดนอนในตู้เสื้อผ้าเล็กๆ กลิ่นกุหลาบบนเนื้อผ้าคืออย่างเดียวกับที่คิดว่าวูล์ฟยังใจดีมีเมตตากับเธอ ดีเท่าไรแล้วที่เขาไม่让她ซักเอง แต่มีแม่บ้านทำให้เหมือนพนักงานคนอื่นๆ ของแมดิอูล

เมื่อได้ชุดนอนที่ต้องการแล้ว ปุณนิมาจึงลงบันไดจากหอคอยมาที่ห้องน้ำด้านล่าง รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วกลับขึ้นไป หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่รออยู่แล้ว มันเดินออกจากห้องของเจ้านายตามมาเฝ้าเธอชนิดไม่ให้คลาดสายตาเหมือนอย่างทุกวัน เธอจึงเดินไปปิดไฟแล้วล้มตัวลงนอนบนฟูกเก่าๆ มุมห้อง

แม้ว่าจะดีก็มากแล้วแต่ปุณนิมาก็ยังนอนไม่หลับอยู่ดี เมื่อครู่เธอไม่ได้พูดอะไรออกไปมากก็จริง แต่สังเกตสีหน้าแววตาทั้งวูล์ฟและแซคคารีตลอดเวลา โดยเฉพาะรายหลังที่มั่นใจว่าอย่างไรเธอก็ต้องตายแน่นอน...มันเพราะอะไรกันแน่

หรือว่าวูล์ฟจะรู้เรื่องของเหมววิชแล้ว...แต่ถ้ารู้จริงๆ ทำไมยังไม่ยิงไว้ชีวิตเธอ ทำไมไม่ฆ่าเธอทิ้งเสีย ในเมื่อเธอคือคนเดียวที่เห็นเขาฆ่าคน ถ้าเธอตายไปแล้วสักคนความลับก็ยังเป็นความลับ แต่เขากลับไม่ทำ หรือว่าจะมีเหตุผลอะไรมากกว่านั้น

สาวร่างเล็กกวบอดพลิกกายไปมาหลายครั้งจนเจ้าวูล์ฟส่งเสียงหงิกๆ แสดงออกว่ารำคาญ เธอตัวดกสายตามองหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ในความมืดก็เห็นว่ามันยังนอนหลับอูตุเหมือนเดิม

เกิดเป็นหมาก็ดีเหมือนกัน...

ปุณนิมาเป็นห่วงทางบ้านเหลือเกิน เธอหายมาเป็นลับตาแล้ว แม้เธอจะดรอปรีเยนและออกมาใช้ชีวิตตามลำพังโดยไม่คิดปรึกษาพ่อแม่ ทำให้

พวกท่านเสียใจและผิดหวังในตัวเธอ เธอก็ยังนึกสงสัยว่าท่านทั้งสองจะยังคิดถึงลูกคนนี้อยู่หรือไม่ หรือว่ายังคงถือทิฐิจนไม่สนใจไยดีเธอ พวกท่านจะรู้หรือเปล่าว่าตอนนี้เธอตกที่นั่งลำบากแค่ไหน และอาจจะไม่มีชีวิตกลับไปกราบท่านทั้งสองอีกแล้วก็ได้

โหนจะเหมิวอีกคน...เธอไม่รู้ว่าเขาจะเป็นห่วงเธอหรือไม่ จะรู้หรือเปล่าว่าเพื่อนคนนี้งำลังลำบาก ถ้าเป็นเมื่อก่อนเหมิวซงจะทิ้งทุกอย่างมาดูแลและช่วยเหลือเธอ แต่หลังจาก 'เกิดเรื่อง' เมื่อหลายปีก่อน เขาคงไม่ให้อภัยเธออีกแล้ว

ไม่มีครอบครัว ไม่มีเพื่อน...บุญนิมาใช้ชีวิตคนเดียวมานานเกินไปแล้ว บางครั้งเธอก็เคยคิดว่าให้วุล์ฟฆ่าเธอให้ตายไปเสียก็ดีเหมือนกัน เธอไม่มีอะไรให้ห่วงอีกแล้ว ไม่มีใครเลยสักคน...

เพราะคิดมากตลอดทั้งคืนเป็นสาเหตุให้บุญนิมาตื่นสายกว่าปกติ ผลคือถูกหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่เลียหน้าจนเปียกน้ำลายหมาเหมือนทุกวัน ใครจะไปคิดว่าอยู่ด้วยกันแค่สัปดาห์เดียวเจ้าวุล์ฟจะรักใคร่ไยดีเธอขนาดนี้ ผิดกับเจ้าของมันเหลือเกินที่ไม่ได้ไม่ดีก็ชู้ฆ่ากันด้วยสายตาตลอดเวลา

"รู้แล้วๆ" มีน้อยพยายามดันหมาออก แต่หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมนี้ก็ตัวใหญ่เหลือเชื่อ ขนาดเป็นแค่พันธุ์ผสมยังขนาดนี้ ถ้าอีตาเจ้าของกาลิโนโรคจิตเกิดเพี้ยนเลี้ยงหมาป่าหิมะจริงๆ เธอได้ถูกหมากินแทนอาหารไม่มีมือใดก็มือหนึ่งแน่

สายมากแล้วและคิดว่าอาบน้ำไม่ทันแน่นอน บุญนิมาจึงลงไปยังเล่นเป็นเพื่อนเจ้าวุล์ฟทั้งชุดนอนลายการ์ตูนปัญญาอ่อนของเธอนี่ละ อย่างไรก็ตามเสียอยู่หลังเกาะก็ไม่มีใครเห็นอยู่แล้ว ถึงต่อให้มีคนเห็นจริงก็เชื่อได้เลยว่าไม่มีใครเกิดอารมณ์แน่นอน เธอมันเป็นประเภทดับต่อมาราคะผู้ชายนานแล้ว หายห่วงเรื่องชู้สาวไปได้เลย

“นี่ก็ยังงี้ใส่ชุดนอนมาวิ่งกับหมา” แซคคารีถาม เขาเดินมาสมทบกับ ปุณนิมาตอนที่เธอออกจากปราสาทมุ่งหน้าไปที่ชายหาด เจ้าวุล์ฟกระโจนไปข้างหน้าแล้ววิ่งเล่นรับสายลมทะเลอย่างอารมณ์ดี

“ตื่นสาย เปลี่ยนไม่ทันแล้วนะลิ”

“ไม่ได้พยายามจะยั่วฉันนะ” หนุ่มหน้าคมพูดแล้วยิ้มมุมปาก เข้าข้างตัวเองเต็มที่

ปุณนิมาเงยหน้ามองคนพูดแล้วถอนหายใจเหนื่อยหน่าย ไม่สนใจหน้าตึงๆ ของเขาเลยสักนิด แล้วล่าถอยหน้าปฏิเสธ “ปากอย่างนายนะ...เหลือคนสุดท้ายในโลกก็ไม่เอา”

“เธอสวยตายละลายเต็ม”

“สวยหรือไม่สวยก็แล้วแต่คนจะมอง แต่ตายไปมันก็เหลือแต่กระดูกเหมือนกันนั่นแหละ” ปุณนิมาบอกอย่างไม่แยแส เธอชินเสียแล้วเวลาถูกมองข้าม ก็จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อตัวเองก็หน้าตาธรรมดาๆ หนูนึกไม่ตีใครอยากมองอยากคิดอะไรก็ช่างเขา ไม่เอามาคิดให้หนักสมองก็จบ

“หรือเธอจะยั่วคุณวุล์ฟ”

“อะไรนะ!” หญิงสาวแทบล้าลักลมหายใจ เรื่องพูดว่าเธอไม่สวยไม่ดึงดูด หรือจะว่าเธออ้วนตันเป็นข้างอย่างไรก็ได้ เธอชินแล้ว แต่มากล่าวหาว่าเธอพยายามยั่วผู้ชายที่คิดแต่จะมาเธอตลอดเวลาที่รับไม่ได้จริงๆ

“เธอคิดจะยั่วคุณวุล์ฟละสิ”

“เอาอะไรมาคิด!”

“ใครจะรู้ เพื่อเธออยากจะเลื่อนขั้นจากเซลลามาเป็นเมีย เอาความสาวเข้าแลกเพราะไม่อยากตาย” ดวงตาคมเข้มของชายหนุ่มกวาดมองปุณนิมาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แล้ววิจารณ์ตรงๆ ไม่ได้ไว้หน้ากันเลยสักนิด “เอาจริงๆ เธอก็น่าจะมีดีอยู่แค่ความบริสุทธิ์นี่แหละ ไม่แน่นอนคุณวุล์ฟอาจจะ...โอ๊ย!”

พูดยังไม่ทันขาดคำ แซคคารีก็ต้องร้องเสียงหลงเพราะถูกสาวเจ้าตบ

บึ้งหูพร้อมกันทั้งสองข้าง

“ยายบ้านี่”

“ปากนายนี้ไม่น่ามีชีวิตอยู่มาได้ถึงตอนนี้นะ”

“ก็หรือไม่จริง”

“ฉันไม่รู้สมองขนาดนั้นหรือกะ”

“ให้มันจริงเถอะ ถ้าเธอไม่ได้สนใจฉัน ไม่ได้สนใจเจ้านายฉัน...แล้วเธอมีแฟนหรือยัง”

“จำเป็นต้องตอบคำถามนี้ไหม” คิ้วเรียวเล็กขี้นนิตย สงผลให้ใบหน้ากลมเป็นดูน่ามองขึ้นอีกเท่าตัว อย่างน้อยเธอก็แสดงอารมณ์อื่นออกมาบ้าง ไม่ใช่เอาแต่มองตาใสแล้วไม่พูดอะไรเลย

“ก็อยากรู้”

“ไม่มี” ปุณนิมาตอบ ไม่ขยายความไปมากกว่านั้นเพราะเธอไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว และอีกอย่างเธอก็ไม่ได้สนิทสนมกับแซคคารีมากพอที่จะเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟัง

“ไม่บอกก็รู้ มาไหว้พระที่ฮ่องกงก่อนมามาเก้านี่คงไม่ได้หมายความว่ามาขอเนื้อคู่หรือกะ”

“หุบปากไปเลย” ถึงเธอจะมาขอเล่นๆ เพื่อฝันไปวันๆ ตามประสงค์คนโสดแล้วยังไง จำเป็นหรือที่จะต้องบอกให้เขาเอามาล้อเล่น

“เขิน...แสดงว่าจริง”

ปุณนิมาไม่เสียเวลาฟังที่แซคคารีพาล่า แม้จะรู้จักกันแค่ลับตาเดียว แต่เธอก็มองออกว่าแซคคารียังเป็นแค่ชายหนุ่มที่คะนองปากไปวันๆ ดีไม่ดีอาจจะอายุน้อยกว่าเธอด้วยซ้ำ แต่พวกเขาติดะวันตกมักจะถูกแกกว่าอายุจริงเสมอ และเขาก็คงจะเป็นหนึ่งในนั้น

“เธออายุยี่สิบห้าจริงๆ เหรอ”

“ทำไม่” สาวร่างเล็กอวดหันไปถามขณะปล่อยเจ้ารูส์ฟออกไปวิ่งเล่น แต่เธอยังยืนตรงหน้าแซคคารีเหมือนเดิม

“เธอดูเด็กกว่าฉันอีก ฉันอายุยี่สิบสามแล้วนะ”

“ฉันไม่ได้ต้องการ”

“กวนว่ะ” แซคคารีหัวเราะเบาๆ แล้วเดินลงไปบนหาด วิ่งเล่นกับหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่เป็นเพื่อนปุดนินา “เธอขึ้นไปอาบน้ำเถอะวันนี้แค่เลิร์ฟเครื่องตี้อย่างเดียวก็พอ ที่เหลือเธอก็วางทิ้งวัน”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่รู้สิ” ชายหนุ่มยกไหล่ “เขาให้ฉันมาบอกเธอแบบนี้”

“เขาอะไร” หญิงสาวขมวดคิ้ว ความคิดอันชาญฉลาดบอกว่าต้องไม่ใช่ วูล์ฟ ยัง เจ้าของแมดิอุสแน่ รายนั้นมีแต่จะพยายามใช้งานกตขี้ข่มเหงเธอต่างๆ นานา เขาไม่เลี้ยงคนไร้ประโยชน์ นั่นจึงไม่ใช่เขาแน่ที่ให้เธอหยุดงาน

“อย่ารู้เลยนะ”

“ก็มันสงสัย” ปุดนินายกไหล่ “แต่คงไม่ใช่คุณวูล์ฟเจ้าของแมดิอุสหรอกใช่ไหม”

“เธอนี่อยากรู้ อยากเห็นจริงๆ” แซคคารีส่ายหน้าระอา

“ก็คงงั้น ถ้าไม่ใช่เพราะความอยากรู้ อยากเห็น...ฉันคงไม่ต้องมาขึ้นอยู่ตรงนี้หรอก” ดวงตากลมโถมองเหม่อไปไกล ผืนทะเลทอดยาวไกลสุดสายตา แต่ถ้าเป็นอีกฟากของเกาะ เธอจะได้เห็นผืนดินที่ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะกลับไปอีกครึ่ง

“อยากกลับบ้านเธอ”

“ใครจะไม่อยากกลับบ้านล่ะ”

“ฉันนี่แหละคนหนึ่ง” แซคคียัมเศร้าๆ เป็นครั้งแรกที่เขาเปิดใจเช่นกัน

“นายมาทำงานที่นี่ได้ไง”

“ไว้เย็นนี่จะบอก เราไปหาอะไรกินที่หมู่บ้านแมดิอุสกัน”

“เฮลสิ” จะว่าไปตั้งแต่ถูกวูล์ฟกักตัวไว้ที่นี่ เธอก็ไม่มีโอกาสไปที่หมู่บ้านอีกเลย ทั้งที่ตอนเข้ามาเธอเล็งของกินไว้เยอะมาก แต่สุดท้ายก็ต้อง

พี่แม่ครัวในกาสิโนอยู่ดี

ปทุมนิมาเข้าทำงานในกาสิโนตามปกติอย่างที่ทำทุกวัน เวลาหนึ่งสี่ปดาห์ที่ผ่านไปทำให้เธอเริ่มรู้จักคนในกาสิโนเพิ่มมากขึ้น นอกจากเซคคารีที่ทำหน้าที่ทั้งผู้คุมและคู่หูไปพร้อมกันแล้ว เธอยังรู้จัก เงินเลี้ยงหวง หลานชายของเงินที่เป็นผู้ช่วยคนสำคัญของวูล์ฟ เงินเลี้ยงหวงเป็นชายหนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-ฮ่องกง ชื่อเรียกง่าย ๆ คือ เลโอ ซาน อายุสามสิบปี ปทุมนิมาเคยคุยกับเขาแต่ไม่กี่ครั้งตอนที่เขาสอนวิธีการเรียงไพ่และแจกไพ่ให้

“วันนี้ไม่ต้องเข้ามาในกาสิโนนะนิมา” เขาบอก

“มีแขกสำคัญหรือคะคุณเงิน”

“เรียกฉันว่าเลโอดีกว่า” เขาบอก และปทุมนิมาก็พยักหน้าอย่างว่าง่าย “ค่ะ”

“ถือว่าพักสองวัน เพราะเธอก็ทำงานดีมาตลอด”

“ค่ะ” นาที่นี้เธอจะทำอะไรได้ นอกจากพยักหน้าตอบรับเหมือนเดิม ปทุมนิมาเดินเข้าไปเปลี่ยนชุดฟอร์มพนักงานแมดิสอุสออกเป็นเสื้อผ้าชุดเดิม แล้วเดินกลับขึ้นห้องพักที่อยู่บนหอคอยเดียวกับวูล์ฟ ระหว่างที่จะเดินผ่านห้องของวูล์ฟ ลูซ่า หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่ก็โผล่ออกมาจากหน้าประตูแล้วขวางเธอไว้

“อะไรของแกอีกล่ะไอ้หมาหน้าขน” มือน้อยเอื้อมออกไปเขกหัวหมาตัวใหญ่หนึ่งบี๊ก ผลคือถูกมันงับแขนเบาๆ แล้วเลียมือเธอหน้าตาเฉย

“ไอ้หมาตัวใหญ่หัวใจมั่งมิ่ง” บ่นเสียงใส มือก็ขยี้หัวหูของเจ้าวูล์ฟ อย่างเอ็นดูอยู่ตรงหน้าห้องพัสดุสุดหรูของเจ้าของมันนั่นละ เพราะไม่คิดว่าเขาจะออกจากห้องไปไหน วันๆ หมกตัวทำงานและพักผ่อนอยู่แต่ในนั้น จนบางทีก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาเป็นคนหรือผีดิบกันแน่ ใจคอไม่คิดจะออกไปสูดอากาศภายนอกเลยหรือ

ปทุมนิมามองประตูสีน้ำตาลแก่สลักลวดลายโบราณไปพลางระหว่าง

นินทาเจ้าของหมาอยู่ใใจ ทว่าอยู่ๆ ประตูก็เปิดพรวดออกมาพร้อมๆ กับ
ร่างสูงใหญ่ของหนุ่มลูกครึ่ง เขามองเธอด้วยสายตาอำมหิตไม่เปลี่ยนแปลง
ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งแล้วรีบเดินหนีทันที

“หยุดอยู่ตรงนั้นก่อน” วูล์ฟส่งเสียงเข้ม

ปุนนิมาหยุดเดิน ตัวแข็งเกร็ง แม้จะไม่หันไปมอง แต่ก็พอจะเดา
ออกว่าเขามองเธอด้วยสายตาแบบไหน เขาคงจะมองเธอด้วยสายตา ‘เอ็นดู’
จนอยากจะ ‘ฆ่าให้ตาย’ เหมือนเคย

“หันมาสิ” เขาล่ำทับเสียงตุตัน จนเธอต้องหันไปอย่างเสียไม่ได้

“คะ?”

“รหัสตัวที่สามล่ะ”

“ยังไม่ครบกำหนดเลย” หญิงสาวบอกเสียงซื่อตาใส ตามข้อตกลงที่
ทำให้เธอยังมีชีวิตอยู่ได้ก็คือเธอจะบอกรหัสเปิดอีเมลเก่าสัปดาห์ละหนึ่งตัว
เพื่อยื้อเวลามีชีวิตของเธอ และเขาก็ตกลง แล้วจะมาเร่งอะไรตอนนั้น

“อย่าให้จับได้ว่าเธอตักตัก”

“ใครจะกล้าลอบคมเจ้าพ่ออย่างคุณล่ะ”

“แล้วเราจะรู้กัน” วูล์ฟยกยิ้มมุมปาก ทำให้ใบหน้าคมคายดูเจ้าเล่ห์
ตุตัน น่ากลัวชวนให้ขนลุกขนชัน

ปุนนิมาเริ่มกลัวเสียแล้วว่าเขาจะ ‘จับได้’ และเมื่อนั้นเขาฆ่าเธอก็
จริงๆ แน่

“ฉันไม่มีเงินติดตัวเลย คุณจะคืนให้ฉันสักหน่อยได้ไหมคะ” ปุนนิมา
เอ่ยท้วงได้ทันก่อนที่เขาจะกลับไป ส่งผลให้ชายหนุ่มหันกลับมาหาพร้อม
ด้วยสายตาดุๆ เหมือนเคย

“ที่ฉันให้เธอมีชีวิตต่อไปได้นี้ยังไม่เมตตาพออีกหรือ”

เล่นไม้นี้เธอก็ไปต่อไม่ได้สิ หญิงสาวเข้มปากแน่นแล้วถอยหลังไปที่
ละก้าว ในขณะที่ชายร่างสูงรุกคืบเข้ามาที่ละน้อย

“ไหนจะที่ฉันช่วยชีวิตเธอบนบันไดพระใหญ่ของปิง... ลืมไปแล้วหรือ”

เขาพูดเสียงเรียบเรื่อย ไม่มีท่าทีคุกคามอย่างใด แต่แค่นั้นก็มากพอที่จะทำให้ปุณนิมาแทบหายใจไม่ออกแล้ว เธอไม่ชอบเลยเวลาที่เขาแสดงอำนาจเหนือเธอ ไม่รู้ว่าที่แรกมองผู้ชายอามหิตบ้ำเลือดโรคจิตคนนี้ว่าหล่อได้ยังไง นี่มันปีศาจชัดๆ

“เธอเป็นหนี้ชีวิตฉัน”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง”

“บอกพาสเวิร์ดที่เหลือนมาสิ”

“คุณก็ฆ่าฉันนะสิ”

ชายหนุ่มร่างสูงไล่ต้อนสาวร่างเล็กอวบอืดถอยหลังไปจนชิดบานประตูแกะสลักลายเทวฤๅษชาติอันแทงตายของเขา ดวงตาคมกริบจ้องลึกลงไปในดวงตากกลมโตของคนตรงหน้า คนที่แสดงตัวว่ากล้าหัวทิ่มหน้า ทว่าแววตากลับดูมีอะไรมากกว่านั้น

“ฉันยังไม่ฆ่าเธอหรอก เก็บไว้ทรมานเล่นแบบนี้สนุกกว่าเยอะ” วูล์ฟยิ้มมุมปากแล้วก้าวถอยหลังไป

เท่านั้นปุณนิมาก็ถอนหายใจโล่งอก เธอมองเขาอย่างหวาดระแวง เอาให้แน่ใจว่าเขาจะไม่เข้ามาใกล้แน่แล้วจึงรีบวิ่งกลับเข้าห้องไป

“อย่าลืมว่าเธอเป็นหนี้ชีวิตฉัน” มาเพียหนุ่มบอกไล่หลัง

ปุณนิมาไม่คิดหันหลังกลับไปมอง เธอเข้าห้อง ปิดประตูเงียบกริบ แม้จะได้ยินเสียงหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตะกุกยหน้าห้อง อยากรู้ก็ไม่ยอมเปิดให้มันเข้ามา เพราะตอนนี้เธอเกลียดเจ้าของมันมากเหลือเกิน

วูล์ฟ ยัง มองตามสาวร่างอวบที่วิ่งหนีเข้าไปในห้องด้วยแววตาอ่านยาก แล้วก็ต้องแปลกใจที่เห็นเจ้าวูล์ฟดุสนิทสนมกับผู้หญิงตัวอวบคนนั้นเหลือเกิน มันตะกุกยประตูดูอยู่ตั้งนาน แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ไมยอมมาเปิดประตูให้ สุดท้ายมันก็ยอมเดินคอคตกกลับมาหาเขา แล้วเข้ามาในห้องทำงานพร้อมกัน

สีหน้าของชายหนุ่มผ่อนคลายลงเล็กน้อย เฝิงยีนรอรับคำสั่งอยู่ในห้องแล้ว แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นท่าทางของเจ้านายหนุ่ม

“ให้เก็บผู้หญิงคนนั้นเลยดีไหมครับ” ไหนๆ ก็รู้แล้วว่าเจ้าหล่อนโกหกเก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ถ้าหน้าตาสะสวยเสียหน่อยก็พอจะเป็นของเล่นบนเตียงให้เจ้านายได้บ้าง แต่นี่ไม่เลย...เหมือนเด็กยังไม่โตด้วยซ้ำ จะขายหรือให้แสดงโชว์บนเวทีในกาสิโนก็คงทำไม่ได้ ขายไม่ออก ดูอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์

“ยังก่อน ปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นมีเวลาว่างบ้าง แล้วจับตาดูไว้ เซคคนเดียวไม่พอ ให้เลโอเข้าไปคลุกคลีกับเธอด้วย”

“ที่จริงเราไม่ต้องเก็บเธอไว้ก็ได้ นะครับ ในเมื่อเราแฮ็กเข้าอีเมลเธอแล้ว ไม่มีอะไรทั้งนั้น ลบรูปภาพทิ้ง และคุณราก็จัดการเรื่องไฟล์รูปและทุกอย่างแบบไม่มีทางกู้คืนให้แล้ว” เฝิงเสนอความคิด

“ฉันอยากรู้มากกว่าว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใครมาจากไหนกันแน่” มีไม่กี่คนหรอกที่เข้าถึงตัวเขาได้ และปุนนิมาก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอดูเหมือนกลัวเขาก็จริง แต่กลับต่อต้านและต่อต้านตลอดเวลา แล้วอย่างนี้จะไม่ให้สงสัยได้อย่างไร

“ได้ประวัติเธอมาแล้วครับ”

เฝิงส่งซองเอกสารที่ด้านในบรรจุข้อมูลทั้งหมดของปุนนิมา ชื่อจริง นามสกุล การศึกษา อาชีพ ที่ทำงาน อีเมล กิจวัตรประจำวัน นิสัยใจคอ และเพื่อนสนิท หนึ่งในนั้นคือเหมวิซอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ที่น่าแปลกใจคือในข้อมูลระบุว่าเลิกคบกันนานแล้ว ตอนนีัเหมวิซได้ทุนไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ

วูล์ฟมองประวัติของปุนนิมา เขาทิ้งกับการศึกษาของเธอเล็กน้อย แม้ว่าเจ้าตัวจะเรียนไม่ทันจบก็ตาม แต่อะไรไม่สะดุดตาเขาเท่ากับรูปถ่ายในวัยเด็กของเธอ เด็กหญิงตัวน้อยที่อายุไม่น่าเกินสี่ขวบกำลังนั่งอยู่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก...

ดวงตาคมดูไหววูบอ่อนแสงลงเล็กน้อยเมื่อนึกถึงความทรงจำบางอย่าง ความดิ่งามหนึ่งเดียวในชีวิตเขา ความหวังเดียวในชีวิตเขาเริ่มจากรวันนั้น และกับ...คนนั้น

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ตั้งสติและสลัดความรู้สึกนั้นทิ้งไป ดวงตาคูคมกลับมาแข็งกร้าวดังเดิม เขาเก็บประวัติของปณนิมาใส่ในลิ้นชักโต๊ะทำงานแล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับผิง

“พักเรื่องของปณนิมาไว้ก่อน ไม่ต้องสนใจเธอมาก ฉันจะจัดการผู้หญิงคนนี่เอง” เขาเปลี่ยนคำสั่ง ไม่ให้ใครเข้ามายุ่งย่ามกับปณนิมาอีก

“ขอบคุณวุล์ฟ”

“พวกนั้นยังมีใครพยายามเข้ามาวุ่นวายในนี้อีกไหม”

“ไม่แล้วครับ”

“จัดการให้ดี อย่าให้ใครเข้ามาวุ่นวายบนเกาะนี้ ไม่อย่างนั้นฉันไม่เอาไว้แน่”

“ครับ” คนเก่าแก่ของพ่อเขาคำนับแล้วล่าถอยออกไปด้วยท่าทีสุภาพ ส่วนเจ้าหมาทรยศนั้นก็ตามผิงออกนอกประตูไปทันที เขาไม่สงสัยเลยสักนิดว่าหมาป่าหิมะพันธุ์ผสมของเขาจะไปไหน

มีที่เดียวที่มันจะไป...

เมื่อคนสนิทออกไปแล้ว ชายหนุ่มจึงเบนสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง แล้วพอนลมหายใจยาวเหยียด มองทะเลผืนงามกว้างใหญ่ทอดยาวสุดสายตา ก่อนจะหลับตาลงอย่างช้าๆ ลืมเรื่องทุกอย่างไป แล้วลืมตาขึ้นมาทำงานเหมือนเดิม

หมาป่าหิมะพันธุ์ผสมตัวใหญ่แต่ใจเสาะครางหึ่งๆ ตะกุกตะกักหน้าห้องปณนิมามาชั่วโมงกว่าแล้ว แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมเปิดประตูให้ เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีนง่ายๆ แล้วมานั่งเก้าอี้คางลงบนขอบหน้าต่างมองไปยังผืนน้ำตรงหน้าอย่างโหยหา เธออยากกลับบ้านแล้ว แต่

ติดที่มีหมาบ้านี่ตามติดเป็นเงาตามตัว โดนเจ้าของหมาขู่อาฆาตหลายครั้ง ทั้งยังต้องทำงานงกๆ แต่ไม่ได้เงินสักแดงเดียว

หญิงสาวถอนหายใจแล้วลุกขึ้น ตะวันจะตกดินแล้ว ถึงเวลาที่นัดกับ แชคคาร์รีว่าจะลงไปหาอะไรกินที่หมู่บ้านแมตติอุสเสียที เธอนึกถึงพิซซ่าหน้า กุ้งตัวโตๆ ขนมหวานมากมายหลากหลายเชื้อชาติ แค่นึกถึงนิดเดียวก็ท้อง ร้องทันที

สาวร่างเล็กอวบอืดวิ่งบันไดเวียนบนหอคอยอย่างรีบเร่ง แชคคาร์รี รออยู่แล้ว เขาไม่ได้มาคนเดียว แต่พาชายหนุ่มชาวตะวันตกอีกสองคนมา ด้วย

“โง่เตี้ย” แชคคาร์รีทักก่อนขึ้นไปทางหมู่บ้านตากมแซม “หมอนั้นชื่อ ฮวนฟราน” แล้วก็ชี้ไปทางหมู่บ้านผมทอง ผิวขาวจัด ทำทางน่าจะมาจากยุโรปเหนือ “นั่นพอล”

ปુณนิมาพยักหน้า เธอไม่แนะนำตัวเพราะคิดว่าทุกคนรู้จักเธอหมด แล้ว ในฐานะ ‘ซีซ่า’ และ ‘เชลย’ ของวุล์ฟ

“ทำไมที่นี่มีคนหลายเชื้อชาติมาก แต่ไม่ค่อยมีคนจีนเลย” หญิงสาว เพียงหนึ่งเดียวในกลุ่มเปิดฉากถามทันทีที่แชคคาร์รีพาเดินเข้ามาในหมู่บ้าน แมตติอุส

“ก็มีเผิงกับเลโอไง”

“ก็เห็นมีแค่สองคน ไม่นี่...ไม่นับเลโอเพราะเขาเป็นลูกครึ่ง”

“เธอนี่ช่างสังเกตนะ”

ปุณนิมายกไหล่ ไม่ตอบแชคคาร์รี แต่แอบเถียงในใจว่าถ้าไม่ช่างสังเกตแล้วจะมาอยู่ตรงนี้หรือ

“คุณวุล์ฟเกิดและโตที่อเมริกา แต่มีเรื่องนิดหน่อย พอมาอยู่ที่นี่ คนส่วนมากที่มาทำงานก็รู้จักคุณวุล์ฟมาก่อนทั้งนั้น คุณวุล์ฟเปิดโอกาสให้ ชักชวณญาติพี่น้องมาทำงานได้ ภายใต้งื่อนไขเดียว”

“อะไร”

“ซื่อสัตย์” แซคคารีตอบขณะพาหญิงสาวเข้ามาในร้านพิซซ่าในตรอกเล็กๆ ตรอกหนึ่งในหมู่บ้าน

ปุณนิมาจำได้ทันทีเพราะเธอแทบน้ำลายฟูมปากเพราะอยากกินตอนที่มาเดินเที่ยวครั้งแรก... ตอนที่ยังมีอิสระเต็มที่

หญิงสาวร่างเล็กเดินนำหนุ่มๆ เข้าไปในร้านที่ประดับด้วยแสงไฟสีส้มสลัวๆ กลิ่นซอสมะเขือเทศและกลิ่นขนมปังอบอวลชวนน้ำลายสอ ปุณนิมาบอกคนอื่นๆ ว่าเธอไม่มีเงินเลยสักดอลลาร์เดียว แต่พวกนั้นไม่ถือ บอกว่ามีเจ้ามือแล้ว และเจ้ามือก็ต้องการเลี้ยงต้อนรับสมาชิกใหม่

“ใครคือเจ้ามือ”

“นั่นไง มาพอดี” ขวอนฟรานบอก สำเนียงภาษาอังกฤษของเขาเร็ว แล้วก็เสียงโทนเดียวตลอด ฟังคล้ายคนบ่นมากกว่า ปุณนิมาต้องเงี้ยวหูฟังอย่างตั้งใจ จนกระทั่งแซคคารีบอกว่าขวอนฟรานเป็นคนสเปน เวลาพูดก็เลยติดสำเนียงสเปนมานิดๆ

ดวงตากลมโถมองไปที่ประตูหน้าร้าน พนักงานสาวในชุดเจ้าหญิงสุดสวยกำลังก้มศีรษะให้ผู้มาใหม่ ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผู้มีใบหน้าคมคายส่วนผสมของตะวันออกกับตะวันตก เลโอ ซาน หรือ เจินเลียงหวง นั่นเอง

“เขาไม่ต้องไปคอยคุมในกาสิโนหรือ” ปกติแล้วเลโอจะอยู่แต่ในกาสิโน ไม่ค่อยออกมาข้างนอกเลย แต่ทำไมวันนี้ออกมาเป็นเจ้ามือให้บรรดาเด็กกะโปโลอย่างพวกเธอได้ ปุณนิมาชักเริ่มสงสัยจริงๆ

“เขาแค่คุม ถ้ามีเรื่องจริง ลูกน้องคนอื่นก็คุมได้嘛 อย่าลืมนะว่ามีมันบนเกาะ หนีออกมาจากกาสิโนได้ก็หนีไปไหนไม่ได้อยู่ดี”

คนฟังพยักหน้าหึหึๆ จริงอย่างที่แซคคารีบอกทุกอย่าง ต่อให้หนีออกมาได้แล้วไง ในเมื่อที่นี่เป็นเกาะ ถ้าเจ้าของเกาะไม่อนุญาตเสียอย่าง ก็คงต้องรอให้ปีกงอกออกมาเท่านั้นละถึงจะบินหนีไปได้

“ไง” คนคุมกาสิโนเอ่ยทัก เขานั่งลงพร้อมกับปลดเนกไท่ ถอดสูทตัวนอกออกแล้วพับแขนเสื้อขึ้นด้วยอิริยาบถสบายๆ

“เฮ้แม่หนู อย่ามองผู้ชายเป็นมันขนาดนั้นสิ” ขวณพรานหัวเราะ แล้วตบป้าปณนิมาเบาๆ รวากับสนิทสนมกันมาแต่ชาติปางไหน

หญิงสาวสะดุ้ง ขมวดคิ้วเพราะฟังขวณพรานพูดไม่ทัน จนเซคคารี ต้องทวนให้อีกที เสียงหัวเราะดังขึ้นรอบโຕະ แม่แต่ตัวปณนิมาเองก็เถอะ เธอหัวเราะเบาๆ แล้วส่ายหน้า

“ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีวันนี้”

“วันที่ใกล้ตายนะหรือ” เลโอหัวเราะหึๆ

“ก็คุ่มอยู่นะ... มีผู้ชายหน้าตาดีล้อมรอบ” ปณนิมายกไหล่ ก้มหน้า ก้มตาดูดีโคเล่าจากหลอดจนหมดแก้ว ก็อยากจะเรือแถมให้อีกสักหน่อย แต่ยั้งตัวเองไว้ได้ทัน เพราะยังไม่สนิทกันถึงขั้นนั้น ลงเป็นเพื่อนเก่าแก่เธอสิ แม่จะเรือใส่หน้าให้ดู

“เธอนี้ซี้เหร่จนเป็นนิสัยนะ” เซคคารีมิวายักัด

“นายนี้ก็ปากไม่ตีจนเป็นนิสัยเหมือนกัน”

หนุ่มสาวแหวะกันไปมา แต่ก็เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนในโຕະ แม่แต่เจ้ามือมาตขีริมอย่างเลโอ

“ทำงานเป็นอย่างไรว่าง” หัวหน้าคุ่มกาสิโนถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ ไม่เข้มงวดเหมือนตอนฝึกงานให้เธอ ทำให้ปณนิมาคลายกังวลไปได้มาก จึงตอบเขาด้วยน้ำเสียงสบายๆ เช่นกัน

“อยากฟังความจริงจากใจ หรืออยากฟังในสิ่งที่อยากได้ยินล่ะคะ”

“เธอนี้ร้ายกาจจริงๆ” เซคคารีดิงเบาเล็กของเธอเข้ามากอด ปณนิมาก็ไม่ได้ขืนตัว เพราะคิดว่าไม่มีใครในโຕະนี้พิศวาสเธอแน่นอน เอาจริงๆ คือเธอไม่ใช่สเปกของผู้ชายทั้งโลกนั่นล่ะ

“เอาความจริงสินิมา”

“ไม่อย่างทำงานเลยสักนิด บาปกรรมล้วนๆ อยากกลับบ้านใจจะขาด”

“แล้วถ้าอีกคำตอบล่ะ” เลโอ ซาน เลิกคิ้วถาม

“ก็ดีมากเลยคะหัวหน้า สนุกสนาน บริการทุกระดับประทับใจมากคะ

นี่ถ้ามีบุญได้กลับไปแบบมีชีวิต ฉันจะเขียนหนังสือรื้อความประทับใจที่มีต่อแมตติอุสวางขายเลยนะคะ รับรองเรียกแขกได้ตรีม” หญิงสาวหนึ่งเดียวในโต๊ะจิกยืมหวาน ที่ดูอย่างไรก็เหมือนแขกเขี้ยวมากกว่า

“ไปพูดให้คุณวุล์ฟได้ยินสิ” พอลบอกยิ้มๆ และก็ทำให้ปุ่นนิมาหุบยิ้มทันควัน

“ถามจริงนะเลโอ ยายนี่รอดตายจากคุณวุล์ฟได้ไง” แซคคารีหันไปถามเลโอ เพราะเป็นหลานชายของเผิง ย่อมต้องรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเจ้านาย

“คุณกลางอาจจะชอบของแปลก” หัวหน้าที่คุมกาสิโนยกไหล่

สรรพนามแทนตัว วุล์ฟ ยัง ของเขาทำเอาปุ่นนิมาขมวดคิ้ว เธอรู้ว่าวุล์ฟมีชื่อจีนว่า ‘หย่งหลาง’ แต่ไม่ค่อยมีคนเรียก ส่วนมากจะเรียกว่าวุล์ฟทั้งนั้น

“คนเก่าแก่ของคุณวุล์ฟจะเรียกชื่อจีนของท่านเสมอ” เลโออธิบายเมื่อเห็นคิ้วที่ขมวดเป็นปมของปุ่นนิมา

หญิงสาวพยักหน้า เธอไม่ได้สนใจเรื่องของวุล์ฟ แต่สนใจตรงที่เผิงกับเลโอเป็นคนเก่าแก่ของวุล์ฟนี่ละ เลโอน่ะไม่เท่าไรเพราะดูอายุน้อยกว่าวุล์ฟ แต่เผิงนี่สิ แก่กว่าอย่างเห็นได้ชัด น่าจะเป็นคนเก่าแก่มาจากรุ่นพ่อมากกว่า ก็เท่ากับว่า วุล์ฟ ยัง หรือ หย่งหลาง คนนี้มีอิทธิพลพอตัว โอกาสหนึ่งของเธอยิ่งเท่ากับศูนย์

“คิดอะไรนะนิมา ทำหน้าเสียชั่วชีวิต” แซคคารีถามพลางเขย่าปากเล็กเบาๆ

“กำลังวางแผนฆ่านายแล้วหนีไปละมั้ง” คนตัวเล็กกว่าประขดเข้าให้ นอกจากแซคคารีจะไม่กลัวแล้วเขายังหัวเราะเสียงดังลั่น จนหนักท้องเที่ยวและพนักงานในร้านหันมามองด้วยความสนใจ

“บ้าไปแล้วเหวอะ” ขวนพรานรีบปิดปากเพื่อน แล้วยิ้มขอลุแกโทษให้ทุกคนในร้าน แน่หนอนว่าหนุ่มหล่อหน้าคมในชุดสูทสุดสมาร์ทยิ้มเท่านั้นเอง คนอื่นๆ ก็พลอยยิ้มตอบ ให้อภัยในความบ้าของแซคหน้าตาเฉย

“หน้าตาดีเท่านี้ที่ครองโลก” คนไม่สวยสายหน้าเบาๆ

“ศีลยกรรมใหม่ละนิมา เสริมจุมุก ทำตา เชือนแก้มทิ้ง เสริมคาง
เพิ่มส่วนสูง ดูโตไซมัน...”

“ให้ฉันตายแล้วเกิดใหม่่ง่ายกว่านะแซค” ปุณนิมาทำหน้าบูด ถ้าจะ
ร้ายยาวมาขนาดนั้นละก็สู้ฆ่าเธอให้ตายไปเลยดีกว่า คนอะไรมันจะซี้เหร่
ขนาดนั้น

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้น แต่ปุณนิมาดูออกว่าพวกนี้ไม่ได้หัวเราะเยาะ
เธอเหมือนคนที่ทำงานเก่าแน่นอน

“เธอนี้เป็นคนแปลกจริงๆ” พอลยังพลอยหัวเราะไปด้วย ผู้หญิงส่วน
มากชอบเรื่องความสวยความงาม ใครมาว่าซี้เหร่นี้โกรธถึงชาติหน้า แต่
ปุณนิมามาแปลก นอกจากไม่โกรธแล้วยังไม่สนใจเลยสักนิดว่าใครจะว่ายัง
ไง ยิ้มรับไว้หมด

“เถียงแล้วไง เถียงไปก็เชื่อว่าสวยขึ้นนี่”

พิชชาถาดแรกมาเสิร์ฟแล้ว ซอสมะเขือเทศเข้มข้นละเลงอยู่บนตัวกุ้ง
ที่ประดับในถาด มีห้าคน แต่กุ้งมีสี่ตัว...สงสัยต้องมีผู้เสียดเสียดแล้ว

สี่หนุ่มกับหนึ่งสาวสบตากันไปมา แล้วคึกแรงแรงซิงกุ้งตัวอวบๆ ก็อุบติ
ขึ้น ปุณนิมามือไวได้มาคนเดียวถึงสองตัว ส่วนพอลกับชวนพรานได้แต่มอง
หน้ากันเพราะอดทั้งคู่

“เธอนี้ร้ายจริงๆ” เลโอหัวเราะชอบใจ ทำเอาปุณนิมาอึ้งไปนิด ไม่คิด
ว่านอกเวลางานคนคุมกาลิโนจอมโหดจะดูอ่อนคลายได้ถึงขนาดนี้ราวกับ
คนละคน

“ก็พูดกันไปนะเลโอ ถ้าฉันร้ายจริงนะฉันฆ่าเจ้าชายคุณแล้วหนีไป
นานแล้ว ไม่ปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายฆ่าฉันทุกวันอย่างนี้หรอก”

“เขาฆ่าเธอหรือนิมา” พอลทำตาเหลือกลานอย่างไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ก็ใช่ละสิ เจอหน้ากันก็ฆ่าเอาชีวิต ทางนี้ชีวิตอยู่นั่นแหละ” หญิงสาว
ยกไหล่ ไม่แยแสท่าทางตกใจราวกับเห็นผีสัมผัสวิญญาณได้ของบรรดา

หนุ่มๆ ร่วมโต๊ะ แล้วส่งพิซซ่าเข้าปากเคี้ยวกรั้วมๆ ลิ้มรสซอสมะเขือเทศ
หมักเองชิ้นๆ หอมๆ ชนิดว่าแค่คำเดียวไม่พอ ต้องกินใหม่อีกครั้ง กินเรื่อยๆ
ให้ท้องแตกตายไปเลย

อาการไม่ทุกข์ร้อนแม้จะโดนชู้ฆ่าแทบสามเวลาหลังอาหารของหญิง
สาวทำเอาสี่หนุ่มตาค้างไปเลย จนกระทั่งปฏุนิมาที่กำลังเพลิดเพลินกับ
ของกินเริ่มรู้สึกตัว วางพิซซ่าชิ้นนั้นลงแล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับแต่ละคน

“ทำไมมองฉันแบบนี้ล่ะ”

“เธอว่าโงะนิมา” เลโอยังไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“อะไร”

“คุณหลางชู้ฆ่าเธอทุกวันอย่างนั้นหรือ”

“ก็ใช่ไง” ตอนนั้นเธอเริ่มงงเสียแล้วว่าคนพวกนี้จะตกใจอะไรกัน
นักหนา ทำเหมือนมาเพียหน้าโหดนั้นจะไม่เคยชู้ฆ่าใครเลยอย่างนั้นละ

“ยินดีด้วยนิมา” สวนฟรานตอบว่าเธออย่างแรงจนแทบทรุดลงกับโต๊ะ

“ยินดีอะไร”

“คุณวุล์ฟไม่เคยชู้หรือก เขาไม่พูดด้วยซ้ำ” แซคคารีกระซิบเสียง
หวาดๆ

“หมายความว่ายังไง” จนถึงนาทีนี้เธอก็ยังไม่หายสงสัยว่าทำไมต้อง
ตกใจกันขนาดนี้ด้วย

“คุณวุล์ฟไม่เคยชู้ใครหรือก” พอลเฉลย

“เวลาคุณหลางจะฆ่าใครสักคน เขาไม่พูดเลยสักคำ...แต่เชือดเลยต่าง
หาก” เลโอบอกเสียงเย็น ดวงตาวาวโรจน์ดูตันเหมือนวันแรกที่เจอกันทำเอา
ปฏุนิมาเผลอทำพิซซ่าตกพื้นดังแปะ

“เธอจะไม่มีโอกาสแม้จะอำปากร้องด้วย” แซคคารีเสริมให้ดูน่ากลัว
กว่าเดิมเข้าไปอีก

“แต่ถ้าเอาแต่ชู้เธอทุกวัน แต่ไม่ลงมือทำอะไรเลยแบบนี้ ฉันว่า
แปลกๆ อยู่นะ” หนุ่มหล่อสวนฟรานว่า และแล้วสายตาของทุกคนก็จับจ้อง

มาที่ปูณนิมาเป็นจุดเดียว

“ทำไมมองฉันแบบนี้ล่ะ” สายตาแต่ละคนช่างไม่น่าไว้ใจเอาเสียเลย
 ขวนขวานทำหน้าที่ไม่เชื่อ เลโอทำหน้าที่เรียบเฉยอ่านไม่ออก พอลทำหน้าที่
 สยดสยอง ส่วนแซคคารีกำลังยิ้มเจ้าเล่ห์

“อย่าบอกนะว่าคุณวุล์ฟจะเลี้ยงเธอไว้เป็นนางบำเรอ” หม่อมเชื้อสาย
 สเปนคิดหนัก จับแก้มสาวตรงหน้าแล้วพลิกไปพลิกมาอย่างพิจารณา “หน้า
 กลมยิ่งกว่าลูกชิ้นแบบนี้เนี่ยนะ ให้ฟรีๆ ฉันยังไม่เอาเลย...ฉันว่าคุณวุล์ฟยังไม่
 น่าเปลี่ยนรสนิยมนะ”

“แต่ยายนี้ผิวสวยนะ” พอลบอกตามตรง แล้วเอานิ้วกรำๆ ของ
 ตัวเองมาจิ้มไปที่ใบหน้าเธออย่างไม่เบามือ ไม่คิดทะนุถนอมกันบ้างเลย

“เหมือนจะเป็นข้อดีอย่างเดียวของเธอนะนิมา” แซคคารีพลอย
 ผสมโรงไปด้วยอีกคน เขายิ้มเธอเล่นคล้ายจะเอ็นดู ทว่าแววตาฉายแวว
 สนุกสนานของเจ้าตัวทำให้ปูณนิมาแน่ใจว่าแซคคารีกำลังแกล้งเธออยู่ต่าง
 หาก

“พอแล้วนะ” เจ้าของเสียงโสบนเบาๆ แต่ไม่ปิดป้อง ปล່อยให้พวกนี้
 แกล้งไปอย่างที่ต้องการ เบื่อก็หยุดไปเองนั่นละ

“เธอนี้แปลกจริงๆ ด้วย” เลโอสายหน้าแล้วเริ่มกินพิซซาบ้าง

“พวกนายก็แปลก แปลกกันทุกคนนั่นแหละ” ปูณนิมายกไหล่แล้ว
 ชวนเปลี่ยนเรื่อง “ว่าแต่ฉันไม่ต้องไปทำงานแล้วหรือ”

“ไม่ต้อง...อาทิത്യหน้าก็จะปิดเกาะแล้ว”

“ถ้าปิดเกาะแล้วพวกนายไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ก็บนฝั่งไง” ขวนขวานตอบเสียเอง “บางคนก็กลับบ้าน บางคนก็ไป
 ทำงานบนฝั่ง”

“แล้วฉันล่ะ” ปูณนิมาชี้หน้าตัวเอง ถ้าสัปดาห์หน้าปิดเกาะจริงๆ คน
 อื่นก็กระจัดกระจายไปที่อื่นกันหมด แล้วเธอล่ะ...ไม่ต้องตายอยู่บนเกาะนี้
 หรือ

หญิงสาววางพิชชาขึ้นในมือลงแล้วนั่งเลียคราบซอสที่ติดบนนิ้วอย่างครุ่นคิด ทำอย่างไรดีจะยื้อเวลาให้มีชีวิตมีลมหายใจอยู่บนโลกนี้ต่อไปได้ ต่อให้พวกนี้จะปลอบใจเธออย่างไรก็เถอะ แต่คนอย่างวุล์ฟไม่มีทางใจดีกับเธอแน่นอน

“เธอก็อยู่กับคุณวุล์ฟสองคนงั้นมา”

“เขาจะไม่ออกไปไหนหรือ”

“อาจจะมึนบ้างเวลาต้องไปหาพวกผู้อาวุโส” เลโอตอบพร้อมกับยิ้มเหยียดๆ ดวงตาคู่มือมองออกไปข้างนอกตลอดเวลา

“ผู้อาวุโสนี่คือใคร พ่อแม่เขาหรือ” แม้จะไม่รู้ซึ่งในสิ่งที่คนพวกนี้พูด แต่เธอก็ช่างสังเกตพอจะมองเห็นความเกลียดชังในแววตาของ เลโอ ชาน

ท่าทางไม่ธรรมดาเสียแล้ว บอกว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของวุล์ฟ แต่คนเก่าแก่ออย่างเลโอกลับแสดงท่าที่รังเกียจและเกลียดชังได้ขนาดนี้ ชักเริ่มอยากรู้เสียแล้วว่าเพราะเหตุใดกันแน่

“ไม่ใช่พ่อแม่หรอก พวกญาติทางพ่อ ตระกูลเก่าแก่ผู้ทรงอิทธิพลจอมปลอม” รอยยิ้มเย้ยหยันยังคงฉายชัดอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของเลโอเสมอยามเอ่ยถึงผู้อาวุโสของวุล์ฟ คนที่เขาเคารพเทิดทูนและจงรักภักดีเหนือชีวิตตัวเอง

ปฏินิมาเฝ้าสังเกตท่าทีของเลโอและคนอื่นๆ ในโต๊ะแล้วเก็บปากสงบคำไว้ แสร้งทำว่าไม่สนใจ เมื่อไม่มีใครพูดอะไรเธอก็ไม่ถาม นั่งกินพิชชาที่เลโอเป็นเจ้าของอย่างเงียบๆ

จบกินพิชชาแล้วปฏินิมาไปเดินเล่นกับแซคและซวนฟรานต่อที่ชายหาดด้านหลัง นำแปลกที่วันนี้เจ้าวุล์ฟเอาแต่ซุกอยู่กับเจ้านายหน้าโหด ไม่มาวิ่งเล่นเหมือนอย่างทุกวัน

“ถ้าฉันตายจริงๆ ฉันขอสิ่งเสียได้ไหม” อยู่ๆ หญิงสาวก็โพล่งขึ้นมาจนสองหนุ่มที่เดินตามหลังสะดุ้ง แล้วส่ายหน้าเบาๆ กับความคิดเพี้ยนๆ ของหญิงสาวตรงหน้า

“เธอไม่ตายหรือกนิมา” แซคคารีถอนหายใจ อย่างที่รู้ๆ กันอยู่ ถ้าจะฆ่าจริงๆ แล้วละก็ ปุณนิมาไม่ได้ยืนอยู่ตรงนั้นแน่ น่าจะตายตั้งแต่วันแรกแล้ว

“ก็ไม่แน่”

“จะสั่งเสียอะไรล่ะ” ขวนฟรานตาม

“ถ้าฉันตายแล้วก็ช่วยตามหาพ่อแม่ของฉันกับเพื่อนที่ชื่อเหมวิซให้หน่อย บอกพวกเขาด้วยว่าฉันขอโทษ”

“แค่นั้นหรือ” แซคคารีถาม

“อ้อ” ที่จริงก็อยากพูดอะไรมากกว่านั้น อยากแก้ไขอดีต แต่มันเป็นไปได้ไม่ได้ ไว้ชาติหน้าค่อยขอโทษก็ได้

แซคคารีสบตากับขวนฟรานแล้วหันไปมองหญิงสาวที่เอาแต่เหม่อมองผิมน้ำและท้องทะเลเบื้องหน้า เธอช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลยที่ตัวเองได้รับความปรานีจากผู้ชายชื่อ วูล์ฟ ยัง มากแค่ไหน เพราะถ้าไม่มีประโยชน์อย่างที่พูดไว้จริง ป่านนี้ปุณนิมาถูกฝังกลบไว้ใต้ปราสาทไปนานแล้ว ไม่มีทางได้มายืนหายใจถึงตอนนี้นี่แน่